

NOVA ГАЗЕТА

№ 39 (248) Жовтень 3, 2013, Нью-Йорк

№ 39 (248), October 3, 2013, New York

ЗА КИЇВСЬКИМ ЧАСОМ

**ЗАПАХ СВОБОДИ: ЧИ ВИПУСТЯТЬ
ЮЛІЮ ТИМОШЕНКО?**

Стор. 8

У ГРОМАДІ

**КОЛИ ПОСТАНЕ ПАМ'ЯТНИК ЖЕРТВАМ
ГОЛОДОМОРУ У ВАШИНГТОНІ?**

Стор. 17

МОДА І СТИЛЬ

**ДЕФІЛЕ В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕІ:
ТРАДИЦІЇ ТА ПОШУК**

Стор. 14

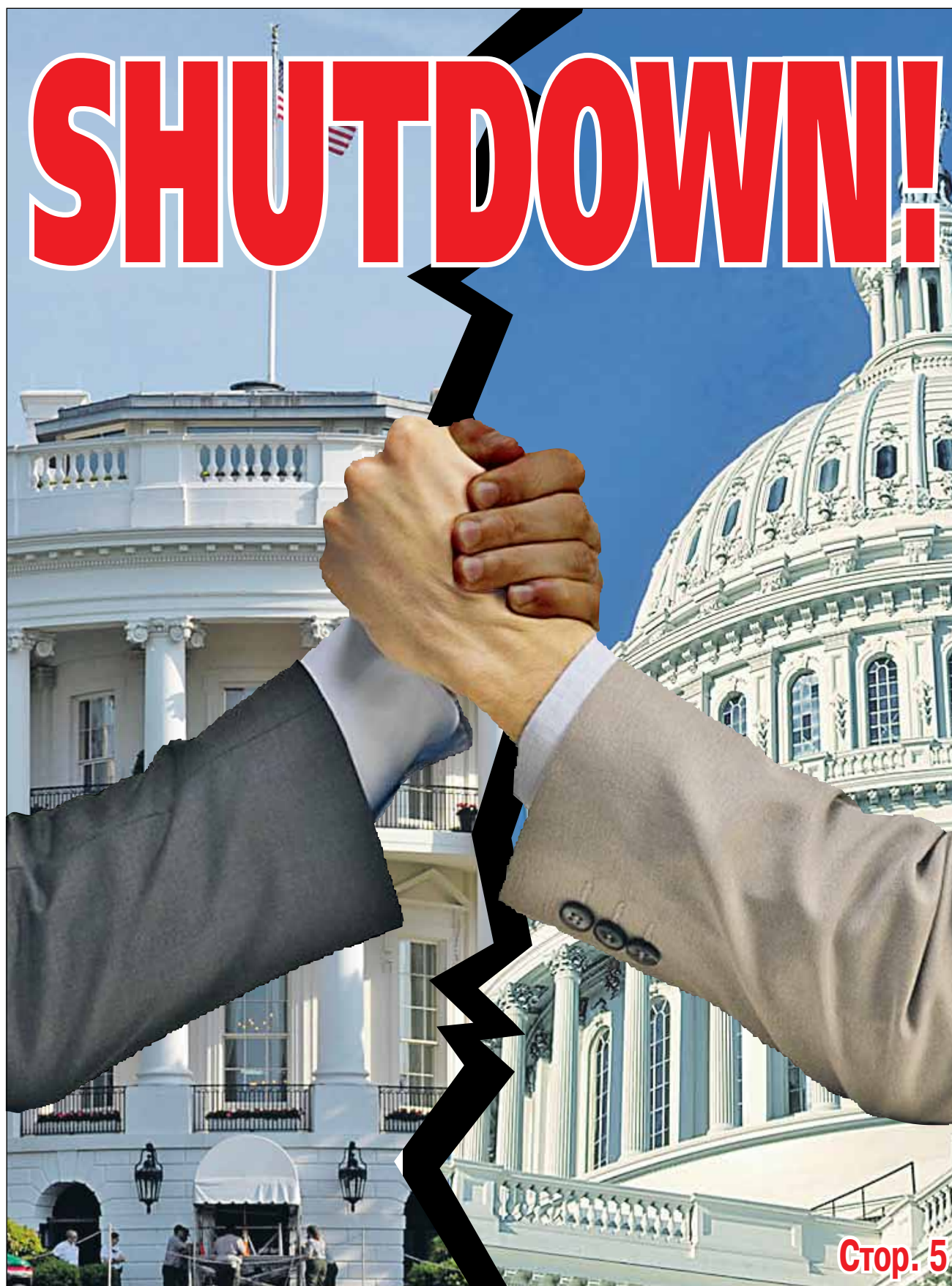
ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

**КАНЬЙОНАМИ АМЕРИКИ: ВІД
АНТИЛОПИ ДО ЛЮЦИФЕРА**

Стор. 20-21

SHUTDOWN!

Стор. 5

5 ЖОВТНЯ – БІЙ СТОЛІТТЯ. КЛИЧКО VS ПОВЕТКІН

Стор. 22

UKRAINIAN
INSTITUTE of AMERICA

presents a special celebratory concert

25th ANNIVERSARY
Music at the Institute Concert Series

Weill Recital Hall at Carnegie Hall

154 West 57th Street, New York, New York

Saturday, November 2, 2013 at 8:00pm

SOLOMIYA IVAKHIV *violin*

ROBERTO DÍAZ *viola*

PETER WILEY *cello*

MENG-CHIEH LIU *piano*

MYKOLA SUK *piano*

Stankovych

Angel's Touch... (WORLD PREMIERE)

Mozart

Duo in G Major KV 423

Liszt

Hungarian Rhapsody No. 12, S. 244/12

Brahms

Piano Quartet No. 1, Op. 25

Carnegie Ticket Information:

carnegiehall.org
CarnegieCharge 212-247-7800
Box Office at 57th and Seventh

Tickets:

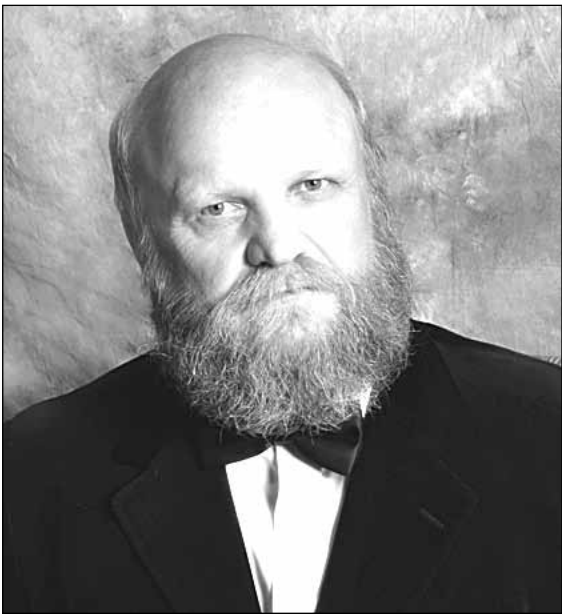
\$40 ORCHESTRA
\$30 BALCONY

UIA Ticket Information:

\$100 (includes pre-concert reception
at the UIA, transportation to and
from Carnegie Hall and an Orchestra
ticket for the concert)

2 East 79th Street New York, New York
212-288-8660 www.ukrainianinstitute.org

65 рядків від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

Хоч надворі ще по-літньому тепло, настала осінь. Сумна пора вмирання природи, час роздумів про вічне й проминальне. Для нас, українців, нинішня осінь – це ще й відзначення сумної дати – 80-ліття страхотливої трагедії ХХ сторіччя – Голодомору-геноциду 1932-1933 років. 80 літ тому радянський тиран Сталін разом зі своїми поплічниками на кшталт Кагановича чи Постишева, настрашений опором українського селянства насильницькій колективізації, наказав голодом зламати хребет Україні й винищити 10 мільйонів українців і українок. Цей злочин навечно увійшов в аннали історії як приклад зловісного геноциду поневоленого народу одержимим диктатором. Прийшовши до влади, Віктор Янукович 27 квітня 2010 року в Страсбурзі заперечив Голодомор як геноцид українського народу, чим вчинив акт наруги над знищеними в такий злочинний спосіб мільйонами українців. Окрім того, своєю заявою Янукович прямо порушив норми українського закону про Голодомор, в якому, зокрема, сказано, що “публічне заперечення Голодомору 1932-1933 років в Україні як геноциду визнається наругою над пам’яттю мільйонів жертв Голодомору, приниженням гідності українського народу і є протиправним”. На жаль, сьогодні Україна призабула вже цей акт наруги й спокійно спостерігає, як цинічний, безсовісний і бездушний Янукович покладає вінки до пам’ятника жертвам нашої трагедії. Але він після сказаного у Страсбурзі не має права, доки публічно не покається, навіть наближитися до цих пам’ятників.

Так само не можна допускати до увічнення пам’яті закатованих голодом українців людей не тільки цинічних, але й нерозбірливих пристосуванців, для яких часто Голодомор є не вистражданою власною душею трагедією, бо в тих братських могилах лежать не їхні рідні й близькі, а способом продемонструвати свою активність, приводом зайвий раз вилізти на трибуну й виголосити порожні слова, ніяк не підкріплені внутрішнім співстражданням.

У листопаді українська громада Великого Нью-Йорка, як і щороку, вирушить жалобними маршем до катебри Святого Патрика в центрі Мангетена. Важливо, щоб туди запросили людей, які особисто пережили трагедію. Їх залишилося вкрай мало, але вони є. Мешкає, наприклад, в українському «селі» в Нижньому Мангетені Тихін Литовий, який і досі пам’ятає, як гинуло в корчах його рідне село на Черкащині. Є серед нас і ті, хто знає про страхотливу трагедію з вуст своїх батьків і матерів, тобто є прямими нащадками жертв Голодомору. Важливо, щоб слова пам’яті в катебрі Святого Патрика виголошували не штатні пропагандисти й агітатори, а саме вони, жертви й нащадки. В цьому й полягає головна сутність естафети пам’яті.

Ми часто ставимося до круглих дат, не замислюючись, що за ними стоїть. Але за нинішньою цифрою 80 стоїть не тільки наша історія, наш біль і наша печаль – за нею стоять мільйони конкретних наших людей, яких винищили тільки за те, що вони були українцями. Правду про цю трагедію має знати весь світ. Пригадується, як в часи президентства Віктора Ющенка надзвичайно активно працювала в напрямку визнання міжнародною спільнотою українського Голодомору 1932-1933 років геноцидом місія України при ООН. Але прийшов до влади Янукович, і активність різко впала. Вона взагалі наблизилася б до нуля, якби раптом повернулися до влади комуністи, які й сьогодні стверджують, що жодного Голодомору не було. А тому надзвичайно важливо, щоб всі ці проекти реалізовували ті, кому це справді болить, які чують серцем голоси своїх замордованих рідних, а тому ніколи не відмовляться нести світові правду, ніколи не відцуряться й не забудуть тих, частку чийої крові вони все життя відчують у своїх жилах.

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

Наголоси й акценти

Міжнародна федерація футболу (FIFA) винесла рішення за дисциплінарною справою проти України у зв’язку з діями вболівальників під час матчу у Львові футболіст збірної України з командою Сан-Марино у відбірковому турнірі чемпіонату світу 2014 року. Наступний відбірковий матч збірна України проти Польщі проведе без глядачів. Крім того, нашу федерацію оштрафовано на 45 тисяч євро, а стадіон у Львові дискваліфіковано на відбіркові матчі за участю національної збірної до 2018 року включно.

Львівські вболівальники на стадіоні «Львів-Арена» під час матчу Україна – Сан-Марино

ЛЬВІВ БЕЗ ЛЕВА

Радість від розгрому українською збірою команди Сан-Марино (9:0) – однієї з найменших країн світу, де голів держави та уряду обирають на шість місяців, виготовляють вино і мають 75-100 осіб постійного контингенту збройних сил – вже наприкінці вересня зіпсувала несподівана сумна звістка.

Українських уболівальників звинуватили відразу у кількох гріхах. По перше, один з делегатів ФІФА відрепортував про використання на трибунах піротехніки. Крім того, спостерігач мережі FARE («Футбол проти расизму у Європі») поскаржився на той-таки расизм на стадіоні «Арена-Львів». Львівські вболівальники засмутили FARE «ультраправими банерами» і підняли штандарт дивізії СС «Галичина». Так коротко переказав зміст отриманого факсу з Європи віце-президент ФФУ Сергій Стороженко.

«Цю дивізію було сформовано з українських добровольців та воювала вона за нацистську Німеччину під час Другої світової війни», – пояснює у факсі свій погляд на історію дивізії спостерігач FARE.

Далі занепокоєння спостерігача викликає антикомуністичний банер «Good night, left side». Згодом спостерігач помічає на трибуні чоловіка у футболці з номером «88», що представник FARE розшифровує як «Neil Hitler» (Н – восьма літера англійської абетки). Хоча, скажімо, це номер колишнього гравця «Динамо» Алієва і в київському клубі, і в «Локомотиві» та під час оренди в «Дніпрі». Алієва у неонацизмі ще ніхто не звинувачував. Та й взагалі гравців, які мають потенційно «нацистські» номери (14–14 слів Девіда Лейна, 18 – Адольф Гітлер, 28 – Blood&Honour, 88 тощо) на футболках, за великого бажання можна знайти у сотнях футбольних клубів і збірних. І, відверто кажучи, вишукування подібних моментів видається доволі маразматичним. Апогей був у Білорусі – місцева Федерація футболу порадила футболістам взагалі не використовувати ці номери. Ймовірно, саме тоді спортсмени та 99% уболівальників вперше почули про нацистське значення цифр.

Прикметно, що чимало футбольних «експертів» зі Сходу України сприйняли галицького лева, антикомуністичний банер та футболку одного із сотень уболівальників з підкрес-

леним трагізмом. Про страхітливий «обыкновенный фашизм на трибунах» розповів, зокрема, Олександр Денисов, ведучий передачі «Великий футбол» на телеканалі «Україна».

Утім, самі обвинувачені власного фашизму так і не зауважили. Старий фанат «Карпат» Дмитро зізнається: «Нічого «такого» я на стадіоні не бачив. Були портрети Шухевича і Бандери, – перелічує хлопець звичні речі. – Були три козаки. Може, вони й налякали спостерігачів?».

У пам’ятках для вболівальників, оприлюднених багатьма ЗМІ з посиленнями на УЄФА та FARE напередодні Євро-2012, на стадіонах України та Польщі було заборонено використовувати цілком очікувану символіку – свастики, кельтські хрести, атрибутику Ку-Клукс-Клану, символи низки радикальних організацій від неформального руху Blood&Honour до символіки російського «Слов’янського союзу», бойові прапори кайзерівської Німеччини тощо. Символіку української дивізії «Галичина», яка раптом стурбувала міжнародного спостерігача, там не було...

За словами львівських уболівальників, про зміни політики їх ніхто не попереджав. У роздруковках ФФУ з нагадуваннями про наявні заборони львів’яни ніколи не бачили жодної згадки про дивізійників, які билися за свою Батьківщину проти сталінських завоювальників. Тож «український» перелік заборонених FARE символів, імовірно, доволі свіжий. Тарас Павлів, лідер львівських футбольних фанатів, вперше побачив його лише на телеканалі «Футбол» у випуску від 21 вересня цього року. З тим, що символи з новітнього чорного списку – неонацистські, він категорично не погоджується. Про солдатів «Галичини» каже, що вони боролися за незалежність України. Згадує, що в Тернополі та Івано-Франківську є вулиці, названі на честь дивізії «Галичина».

Ще цікавіше, що в переліку нових заборон FARE є не тільки такі неоднозначні постаті, як дивізійники, а й Степан Бандера та Роман Шухевич. Виявляється, на стадіонах країни не можна підіймати червоно-чорний прапор. Докладної аргументації подібних заборон організація не пропонує. Зазначено тільки, що це «націоналізм», незрозуміло з яких часів неприйнятний.

Однак відтепер ще й криміналізований – як зазначають ЗМІ, прокуратура вже шукає тих, хто проніс на стадіон недозволену атрибутику.

Лідер футбольних фанатів міста Лева, своєю чергою, бачить у несподіваному погляді іноземців на українську історію слід влади. Зауважує, що нарікання FARE на наявність націоналістичної символіки – червоно-чорних прапорів, левів тощо – невинні. «Цього в нас удосталь», – посміхається хлопець. – Однак згадка про те, що фанати ображали футболіста-бразилійця, – неправда. «Парадокс, – коментує він. – Вони кажуть, що ображали, а футболіст, навпаки, що вони підтримували його ще більше».

«Наша влада бореться з фашизмом, якого насправді люди не бачать, тому їм вигідно піднімати й роздувати таку тему, – розмірковує Тарас Павлів. – Показуючи, що от він – фашизм у Львові, знову розділяючи Схід і Захід. За рахунок залучення міжнародних організацій цю інформацію просто підсилюють».

Зміни у політиці FARE й справді дедалі більше нагадують старі «внутрішні» розпорядження, на які незрідка скаржилися українські фанати. Червоно-чорні прапори, каже Тарас, у Львові раніше не забороняли вивішувати. Однак з цим фанати «Карпат» постійно стикалися на виїздах на Сході України. Уболівальники запорізького «Металурга» розповідали: підіймати «прапор України, що бореться», права не мали. Боротьба за нього виявилася марною. «Вивішувати на стадіоні червоно-чорний прапор нам фактично заборонили, – зазначив у розмові фанат запорізького клубу Андрій Андрющенко. – Ми довго його відстоювали, але це так і завершилося нічим. Міліція вперто змушує прибирати. Кажуть, ніби це – політична пропаганда».

Тепер символіку «Галичини», портрети Бандери та червоно-чорний прапор, схоже, планують підняти до рангу пропаганди нацистської чи расистської ідеології. Згадуючи лист депутатів від Партії регіонів і КПУ до польського Сейму з проханням визнати Волинську трагедію геноцидом, мимоволі напрошуються здогадки щодо того, хто консультує іноземних футбольних спостерігачів у питаннях української історії.

Валерія Бурлакова
«Тиждень»

АМЕРИКА СЬОГОДНІ

Катерина Кіндрась,
власний кореспондент
«Нової газети» в Америці

сувати його втілення в життя. Робота федеральних установ відновиться в повному обсязі тільки після того, як обидві палати Конгресу досягнуть угоди щодо закону про асигнування і його підписання президентом Обамою. У період часткового закриття уряду продовжать отримувати фінансування тільки ті служби, від яких залежать життєво важливі функції, зокрема, робота служби авіадиспетчерів і збереження ядерних арсеналів.

Майже 800 тисяч федеральних службовців перебуватимуть у неоплачуваній відпустці, а чимало державних послуг, зокрема видача паспортів і

Президент вже вкотре виступив на захист реформи системи охорони здоров'я, котра, зокрема, робить загальнодоступним медичне страхування в США, нагадавши, що йдеться про «життя і смерть десятків тисяч американців, які вмирають щороку тому, що не мають жодного медичного страхування, а багато інших постійно живуть у страху й тривозі, побоюючись банкрутства, якщо вони захворіють».

«Сьогодні ми починаємо звільнятися від цього страху. Республіканці лякали нас усілякими речами, котрих немає в Obamacare. Там немає ані страхових цін за медичні послуги,

Барак Обама не хоче жертвувати медичною реформою в обмін на фінансування уряду та урядових програм

Те, чого так боялися американці й у вірогідність чого не вірили, сталося. У понеділок, 30 вересня, незадовго до півночі Білий дім віддав розпорядження про часткове згортання діяльності урядових установ США після того, як до початку нового фінансового року, тобто до 1-го жовтня, Конгресу не вдалося досягти компромісу щодо законопроекту про фінансування діяльності уряду, всіх його структур та програм. Це сталося вперше за 17 останніх років. «Ми закликаємо Конгрес оперативно ухвалити резолюцію про тимчасове фінансування уряду, яка надала б достатньо часу для прийняття бюджету на новий фінансовий рік і відновити роботу критично важливих державних служб та програм», – йдеться в заяві глави адміністративно-бюджетного управління Білого дому Сільвії Бервел. Урядові службовці з'явилися на працю 1-го жовтня вранці, але тільки на кілька годин, щоб згорнути всі свої справи. Президент Барак Обама зі свого боку віддав розпорядження про продовження діяльності збройних сил країни, незважаючи на тимчасове часткове припинення діяльності уряду. Однак він визнав, що закриття урядових установ приносить у житті країни «невизначеність» і висловив жаль з приводу такого розвитку подій. «Ви і ваші родини заслуговуєте кращого», – заявив президент у зверненні до військовиків. Повноваження уряду США щодо витрати коштів закінчилися з 1-го жовтня в умовах, коли Конгрес так і не зміг ухвалити закон, що дозволяє федеральним органам продовжити роботу в новому фінансовому році. 30 вересня на Капітолійському пагорбі тривала гра в законодавчий пінг-понг. Три рази контрольований демократами Сенат відхилив схвалений Палатою представників, контрольовану республіканцями, законопроект, який продовжував фінансування роботи уряду, але відтерміновував на один рік реалізацію закону про реформу системи охорони здоров'я, що отримав назву Obamacare. Цей закон набрав чинності 1 жовтня, й новий бюджет мав профінан-

SHUTDOWN!

Через протистоння між республіканцями й демократами життя Сполучених Штатів Америки паралізовано

Спікер Палати представників Джон Бейнер, обстоюючи інтереси спритних і багатих, готовий стояти в протистоянні з демократами до кінця

віз, не надаватимуться. Через Shutdown буде заморожено виплати ветеранам й отримувачам пенсій за програмами Social Security, призупинено виплати федеральних позик і субсидій, заблоковано діяльність NASA, не працюватимуть національні парки, деякі музеї й зоопарки. Але якби тільки в цьому полягала біда, це можна було б якось пережити. Річ у тім, що кожний день паралічує й без того смертельно хвору американську економіку, завдаючи щодня державі збитків на 300 мільйонів доларів, страждають прості люди та їхні родини. А в цей час, насолоджуючись владою, спікер Палати представників Джон Бейнер роздає направо й наліво інтерв'ю.

Обурений таким ставленням до власної країни, Президент США Барак Обама виступив з Білого дому з прямим зверненням до нації. Він закликав республіканців у Конгресі негайно «відчинити всі урядові установи». Але при цьому відмовився виконувати їхні вимоги, котрі він назвав «політичним хрестовим походом», який «тримає в заручниках» державних службовців, громадян США і всю американську економіку.

за рахунок яких наживалися нечесні ділки від медицини, ані жодних «комісій вироку смерті», – сказав Обама, маючи на увазі питання пріоритетів при отриманні медичної допомоги. Аби викачати з людей гроші, їх за попередньої системи охорони здоров'я ставили перед вибором: вмирай або плати. Більше того, досі людина, яка, скажімо, хворіє на цукровий діабет і якій насамперед потрібне медичне страхування, не могла купити його в страхових медичних компаніях. Вони не продавали страхіток хворим, аби не платити за них гроші під час лікування. Страхівку могла придбати тільки абсолютно здорова людина. Тепер цю практику Обама намагається зламати, зустрічаючи шалений опір тих, хто звик жити на широку ногу за рахунок людського болю й людської біди. Додайте сюди безсовісних лікарів, які насамперед дбають не про людину, а про гроші, численні лікарські помилки, цілу армаду «коновалів» з країн третього світу, які рвонули до Америки за мільйонами, – і ви матиме уявлення про медичну систему Сполучених Штатів. Цю антилюдяну систему, якої немає більше ніде в світі, й збираються залишити

чинною законодавці-республіканці. Бо для них зміна її – це солідні втрати капіталів. Адже не секрет, що більшість з них – мільйонери, на яких працюють сотні американців. Тепер вони повинні купувати їм медичне страхування й платити більші податки. Ось у чому головна причина нинішнього протистояння

У своєму зверненні до нації Барак Обама, втім, визнав, що і його варіант медичної системи Америки недосконалий, порівнявши його з технічними дефектами нової операційної системи мобільних телефонів «Apple». «Ніхто ж не сказав їм, що необхідно зупинити виробництво телефонів і зачинити компанію. Америка працює не так. Проблеми є, і ми їх розв'язуємо. Я багато разів наголошував, що готовий працювати з кожним, хто готовий запропонувати свої ідеї задля покращення реформи», – сказав Б. Обама.

Востаннє конфлікт між демократами й республіканцями спричинив призупинення діяльності частини державних установ у 1995-1996 роках – під час президентства Білла Клінтона. В листопаді 1995 року федеральні відомства були змушені обходитися без бюджету протягом п'яти днів, а потім знову – з середини грудня 1995-го до 6 січня 1996 року. 17 років тому протистояння двох основних американських політичних сил було також викликаано різними підходами до бюджетної політики. У підсумку адміністрації й Конгресу вдалося домовитися, а кожна сторона в подальшому приписувала перемогу собі.

Нині ж протистояння демократів і республіканців носить набагато жорсткіший характер. Але головне, що робить нинішню ситуацію відмінною від ситу-

ації 17-річної давності, – гігантський державний борг. В кінці вересня він перевищував 16,9 трильйона доларів при дозволеному ліміті в 16,7 трильйона. Міністерство фінансів США вдалося до термінових заходів, аби оплатити рахунки, але й ці ресурси буде вичерпано до 17 жовтня. Для збільшення «стелі» боргу й випуску нових боргових зобов'язань адміністрації знову ж таки потрібна буде згода Конгресу. Інакше найбільша в світі економіка може оголосити перший в своїй історії дефолт. Економісти сходяться на думці, що нинішнє тимчасове призупинення роботи державних відомств не йде в жодне порівняння з наслідками відмови держави платити за своїми зобов'язаннями. Це буде справжня катастрофа.

Єдиною умовою для поновлення діяльності державних установ є компроміс між республіканцями та демократами. Якщо його вдасться досягнути, мова може піти й про більш масштабну угоду стосовно підвищення ліміту державного боргу. Американці чекають ініціативи від Конгресу. Останні опитування громадської думки засвідчили, що історія з Shutdown різко знизила ступінь популярності Республіканської партії в народі. Впав нижче плінтуса й рейтинг лідера республіканців у Палаті представників спікера Дж. Бейнера, в той час як рейтинг Б. Обами піднявся й коливається на рівні 45 відсотків. Американці втомилися від протистояння владних кабінетів, вони хочуть нормального життя в нормальній державі, яка дбає не тільки про їхню безпеку, а й про добробут та здоров'я. На запитання в одному з опитувань, що вас найбільше сьогодні мучить, більшість американців відповіли: «Тривога за завтрашній день».

ТЕМА

Існує багато способів, аби реформувати систему здоров'я з тим, щоб вона працювала задля, а не проти народу. Схвалення Конгресом США реформи охорони здоров'я, запропонованої президентом Бараком Обамою, й подальший її розгляд у Верховному суді, який визнав реформу конституційною, якраз стало доказом того, що політика 44-го президента Америки має підтримку в країні. Не намагаючись вдаватися в деталі і нюанси реформування реформи системи охорони здоров'я в США, спробую зупинитися на її внутрішньо-політичних аспектах.

Як показали останні події, ще досить рано вітати президента Барака Обаму з остаточною перемогою в цьому питанні. Республіканська партія з усіх сил намагається поховати вже затверджену реформу й оскаржити законопроект, котрий вимагає, щоб кожна людина мала медичну страхівку, наголошуючи, що він є антинародним. Насправді ж, антинародними є зусилля верхівки Великої й старої партії, як називають республіканців у США, не допустити до медичних страхівок мільйони нещасних, які змушені вмирати, бо не мають коштів, аби купити недоступні їм поліси. Ті ж, що могли б їх купити, але були хворі на тяжкі недуги, також відсікалися від медичного страхування, бо їхнє лікування вимагало від медичних страхових компаній великих витрат.

Свого часу губернатор штату Міннесота республіканець Тім Павленті, який брав участь у президентських перегонах 2012 року, заявив на телепередачі «Good Morning America», що надіслав листа генеральному прокурору Міннесоти, вважаючи реформу Обама неконституційною. «Вони прагнуть, щоб і федеральна, і штатна бюрократії застосовували свого роду підходи няньок нації. Я не думаю, що захист Конституції і прав людини відповідно до Конституції, а також взаємозв'язок між штатами і федеральним урядом відповідно до Конституції, є легко-важним питанням», – наголосив Тім Павленті.

До слова, прокурори дванадцяти штатів, які всі є республіканцями, також подали позови, щоб заблокувати законопроект Барака Обами з охорони здоров'я на тій підставі, що вимога, мовляв, щоб всі мали медичні страхівки, є неконституційною. А законодавчі збори чотирьох штатів навіть ухвалили закони, котрі блокували цей за-

конопроект. Але Верховний суд сказав своє остаточне слово: «Реформа Обама є конституційною». Здавалося б, республіканці остаточно програли. Але ні, вони й далі використовують свою більшість у Палаті представників, аби торпедувати реформу. При цьому причіпляють її до питань бюджету, чим самі порушують Конституцію й закони США.

Схоже, що не зважаючи на те, що президент Барак Обама здобув свого часу в Конгресі велику історичну перемогу, боротьба за реформу охорони здоров'я в США ще далека від завершення. Так навіть колишній кандидат в президенти республіканець Міт Ромні, який допомагав проходженню аналогічного законопроекту, коли сам був губернатором штату Массачусетс, також виступив із закликом скасувати вже ухвалений закон.

Трудова Америка, представники якої не входять до рейтингів багатіїв журналу Forbes, виступає за медичну реформу Барака Обами

ПОЛЕ БОЮ – ОВАМАСARE

Колись шляхетну й крайді потрібну людям професію лікаря спритні ділки перетворили в Америці на цинічний бізнес

По суті, проект зі створення системи майже повного медичного страхування є кульмінацією роботи кількох поколінь демократів при владі. Ініціатива президента Барака Обами має забезпечити медичне страхування для 32 мільйонів громадян Америки. На загал, це найбільша реформа системи охорони здоров'я в Америці від 1965 року, з часу введення програми Medicare (медичного страхування для людей старшого віку).

Й тут існує політичний аспект, котрий обов'язково буде розіграно республіканцями на майбутніх виборах до Конгресу. Адже для фінансування Обамасаре необхідні дуже значні кошти. Як вже підраховали експерти, для цього необхідно 940 мільярдів доларів. Компенсувати ці кошти передбачається за рахунок скорочення витрат за програмою Medicare. І, крім того, з нових податків на інвестиційні доходи та збори, котрі будуть стягувати з компаній. Республіканці ж стверджують, що заради страхівок для ледачих і невдах Обама хоче стягувати гроші з успішних і працюючих. Так біле називається чорним, а всю проблему ставлять з ніг на голову. Саме в такий спосіб республіканці вербують своїх прибічників. Бо електорат Обами, який радіє реформі й сподівається мати, нарешті, медичне страхування, складається, пе-

реформа охорони здоров'я Барака Обами сьогодні вселяє в республіканців упевненість і ентузіазм. Їм здається, що вітер дме їм у спину. Провідні республіканські експерти впевнені, що Обама відбуде другий президентський термін, і в листопаді 2016-го вони «захоплять» Білий дім. Але, як показують результати соціологічних опитувань, ситуація розвивається з точністю до навпаки. Більшість американців обурені діям Ве-

реформи охорони здоров'я.

Спостерігаючи за такими витівками республіканців-конгресменів, важко повірити, що їх справді обирають мудрі й виважені люди. Адже такі як Тед Круз фактично знищують Америку, провокуючи своєю діяльністю бунти й погроми, соціальні революції й інші соціальні катаклізми. Бо хто вічно терпить, що чиновник, який сидить у розкішній офісі медичної страхової компанії, отримує мільйон доларів на рік, а шахтар, який щодня ризикує своїм життям, спускаючись у забій, ледь зводить кінці з кінцями?! Хто терпить, що спритний аферист у білому халаті, який прибув до Америки із розваленого Советського Союзу, дуже швидко, використовуючи злочинну медичну систему, стає мільйонером, а такий же самий іммігрант, який обрав інший фак у житті, заробляє 400 доларів на тиждень і не може вилікувати свої болячки, бо не має медичного страхування?! Все це матеріал для роздумів для тих, хто читав про соціальні революції, які змітали роздуті від грошей і задоволені багатіїв з лиця землі, лишень у підручниках історії. Грона ненависті зріють вже й у Америці. Люди хочуть елементарної справедливості. Нехай Тед Круз з талантами блазня поживе в тілі бідняка й відчуже на своїй шкірі, що таке заробляти 400 доларів на тиждень, не мати даху над головою й лікувати нестерпний біль пігулками, від яких ні холодно, ні спекотно.

Останніми днями стало відомо, що Гілларі Клінтон, швидше за все, балотуватиметься на посаду президента в 2016 році. Якщо республіканці й далі проведуть таку ж політику, то конкурентів у неї з числа представників Великої й старої партії не буде.

Андрій Гурін
Спеціально
для «Нової газети»

Медичні офіси в місцях компактного проживання вихідців з Радянського Союзу рясніють, як гриби після дощу

реважно, з бідних іммігрантів, представників національних меншин і низько оплачуваних працівників, доходів яких вистачає лише на дах над головою та їжу. Схоже, що спікер нижньої палати Конгресу Джон Бейнер та його соратники фактично закликають взагалі не вважати їх людьми – нехай вмирають, від цього білим і успішним американцям стане тільки краще.

Так складається історично, що ініціатива президента Барака Обами стосовно реформи охорони здоров'я в перспективі здатна перетворитися на «поле бою», на якому республіканці прагнуть «підірвати» позиції Демократичної партії. І мова тут може йти не лише про те, що питання реформи може стати вирішальним під час виборів до Конгресу. Воно здатне залишатися ключовим й тоді, коли наступник (чи наступниця) президента Обама від Демократичної партії балотуватиметься на найвищу посаду в країні в 2016 році.

лікой й старої партії й, швидше за все, не голосуватимуть за її представників ані на перевиборах до Конгресу, ані на президентських виборах. Америка такого не вибає.

Ніхто не вибачить клоунади за народний кошт, яку влаштував у Сенаті республіканець від штату Техас Тед Круз – він виступав із критикою реформи охорони здоров'я, яку проводить президент Барак Обама, 21 годину й 19 хвилин! Промова розпочалася у вівторок, 24 вересня о 3-й годині по полудні за місцевим часом. 42-річний сенатор спершу пообіцяв говорити доти, доки зможе триматися на ногах. Однорідні з числа республіканців-сенаторів періодично давали колізі перепочинку, перериваючи його виступ своїми репліками й коментарями. У такий спосіб сенатор намагався перешкодити початку парламентського голосування за схвалений Палатою представників законопроект щодо

АМЕРИКА В ОСОБАХ

Америку лихоманить. З 1 жовтня зусиллями Палати представників американського Конгресу призупинено фінансування урядових структур, за винятком війська й кількох установ, пов'язаних із забезпеченням життєдіяльності країни. Ініціатором такого кроку стала республіканська більшість у нижній палаті американського Конгресу, яка зажадала відтермінування введення медичної реформи Барака Обами на один рік, сподіваючись з часом поховати її взагалі. За всім цим скандалом стоїть зловісна фігура спікера Палати представників Джона Бейнера, в якого все, що пов'язано з поліпшенням життя бідних і знедолених, викликає шалену лютю. Він всім своїм виглядом показує: я ненавиджу їх, бо я багатий і успішний, а вони – ніхто й звать їх ніяк.

Втім, тут маємо справу не з людиною, яка народилася із золотою ложечкою в роті, яких багато бродить коридорами Конгресу і які не знають, почім фунт лиха, а з вихідцем з самих низів, який змалку мив брудні склянки й тарілки в батьковому барі і до ранку не міг заснути, бо п'яні відвідувачі горланили пісні й матюкалися якраз під вікнами його невеличкої спальні. Історія з Бейнером могла б стати наочним підтвердженням теорії Зігмунда Фрейда. Бо, відчувши на власній шкурі, що таке бути бідним і приниженим, він ще в дитинстві поклявся сам собі, що обов'язково виб'ється в люди і дивитиметься на всіх згори – так, як дивилися на нього, вимученого, запрацьованого й брудного, відвідувачі бару, які приходили відпружитися за кухлем пива чи склянкою віскі після важкого трудового тижня.

Джон Ендрю Бейнер народився 17 листопада 1949 року в містечку Редінг поблизу Цинцинаті (штат Огайо) в родині власника бару. Особливих талантів у науках за ним помічено не було, а тому після того, як Джон закінчив католицьку школу, його призвали до військово-морських сил і відправили воювати у В'єтнам. Помірати у в'єтнамських джунглях рядовий Бейнер, втім, не збирався, а тому вирішив будь-що вирватися з лабетів в'єтнамського пекла. Молодий солдат звернувся

до військового лікаря, вигадав купу різноманітних болячок, якими буцімто страждав, і сталося диво – рядового Бейнера, який прослужив у складі ВМС всього 8 тижнів, комісували за станом здоров'я.

Повернувшись в рідний Редінг після 2-місячного відрадження на війну, він зрозумів, що для того, аби вирватися зі страхітливої атмосфери вічних злиднів і перманентної п'ятики, необхідно йти вчитися. Але для навчання необхідні були солідні базові знання, яких у Джона Бейнера ніколи не було. Але вже тоді, в далеких 70-х, він зрозумів, що йому потрібні не знання, а папір, який засвідчував би, що він, Джон Ендрю Бейнер, має вищу освіту. А далі буде видно.

І Джон вступає до університету Зав'єра, який не значиться навіть у другій сотні престижних навчальних закладів США. В 1977 році він отримує ступінь бакалавра

Добившись посади спікера Палати представників американського Конгресу, Джон Бейнер пильно стежить, аби жодні зміни не порушили його власного благополуччя

КОЛИ СПІКЕРОМ СТАЄ ПОСУДОМІЙНИК

бізнесу й адміністрації й на цьому його освіта закінчується. За українськими мірками, Бейнер має освіту на рівні професійно-технічного училища (ПТУ), не більше. Але йому більше й не треба було. Він наймається на роботу до торгівельної компанії Nucite Sales й, розпочавши з упаковки товарів, дослужується в ній до посади директора компанії. Але всівшись в крісло директора, він раптом розуміє, що є на цій планеті жалюгідним гвинтиком, якого звать ніяк. Від страхітливої депресії його рятує геніальна думка – він раптом зрозумів, що можна й без ґрунтовної освіти досягти в цьому житті більшого, ніж посада директора нікому не відомої торгівельної компанії, яких тисячі.

У 1990 році Джон Бейнер балотувався на виборах до американського Конгресу і, ще одне диво, виборів мандат конгресмена з першої ж спроби. Побачивши себе по телевізору, він ледь не заплакав, зрозумівши, що знайшов таки в цьому житті своє місце під сонцем. Адже бути конгресменом можна пожиттєво, треба лише вміти говорити правильні слова й відчувати, куди дме вітер. Відчуття не підвели Бейнера – він 10 разів поспіль вишав локшину на вуха своїм виборцям в одному й тому ж окрузі і десять разів поспіль проходив до Конгресу. Законодавство в найвищому

Карикатура на Джона Бейнера на першій шпальті газети Daily News

органі країни стало його новою професією і він з жахом згадував своє дитинство, коли мив брудний посуд у батьковому барі, і свою юність, коли намагався вирватися з в'єтнамського пекла й пакував товари в картонні ящики в компанії Nucite Sales.

З часом Джон Бейнер так увірував у свою велич, що вирішив штурмувати нові висоти. 17 листопада 2010 року, після довиборів до Конгресу, його одностайно обрали кандидатом у спікери Палати представників від Республіканської партії. В січні ж наступного року він змі-

нив на цій посаді демократку Ненсі Пелозі й став спікером. Того дня, повернувшись з Конгресу, він налив собі склянку віскі, випив, а потім підійшов до дзеркала й підмигив сам собі. Мовляв, тепер можна й на президентство замахнутися. І не треба ніяких ані Гарвардів, ані Єлів. Більше того, можна писати з помилками, не знати жодної іноземної мови, й не відати, де знаходиться на мапі світу Гренландія. Америка!

Аби бути на плаву, Бейнер завжди пам'ятає історію свого попередника на посаді лідера республіканської більшості в Палаті представників Тома Делея, який сповідував таку саму життєву філософію, як і Бейнер, але попався на лоббизмі. Саме тоді, коли Делей був змушений піти у відставку через скандал довкола лоббіста Джека Абрамоффа, від якого отримував хабарі, раптом з'ясувалося, що й Бейнер не раз і не два діставав від лоб-

бістів кругленькі суми за свої сумнівні послуги. Але спритний Бейнер, який відчуває небезпеку нюхом, зумів тоді хутко замести сліди й залягти на якийсь час на дно. Він усвідомлював, що ще один хабар – і він може вилетіти з Конгресу слідом за своїм дручком Томом Делеєм. А втрачати такий статус, щоб знову сидіти у ненависній Nucite Sales, він не хотів.

З приходом у Білий дім Обами Джон Бейнер відчув, що настають нові часи. А нічого нового він не хотів. Адже досягнувши своєї висоти, він так облаштував своє життя, що позаздрити такий життєвий влаштованості міг би будь-який мільярдер. А тому будь-які різкі зміни розглядав як посягання на власний добробут. Медицина для бідних? Нехай йдуть мийуть брудний посуд у бари і мовчать собі тихенько в ганчірочку. Підвищення мінімальної заробітної платні? А зниження не хоче? До такого рівня, як я заробляв у батьківському барі?

Про таких, як Бейнер, кажуть: не дай, Боже, з хама пана. Прийшовши з «грязі в князі», він міцно тримає поручні крісла, в яке всадила його доля. І тільки смерть одна розлучить його з цим кріслом. Хоч і зі смертю, переконаний Джон Ендрю Бейнер, можна домовитися. На те він і спікер.

Хома Мусієнко
Спеціально
для «Нової газети»

В АМЕРИЦІ

РАДА БЕЗПЕКИ ООН
УХВАЛИЛА РЕЗОЛЮЦІЮ
СТОСОВНО СІРІЇ

Рада безпеки ООН одностайно ухвалила резолюцію, яка зобов'язує Сирію позбутися хімічної зброї. На сесії в Нью-Йорку 15 членів Радбезу підтримали проєкт документа, який перед цим узгодили Росія та США. До цього протягом 2,5 років у ООН не могли дійти згоди щодо Сирії, де досі не вщухають сутички між урядовими військами та повстанцями.

Голосування відбулося потому, як міжнародна організація з нагледу за хімічною зброєю погодила план зі знищення сирійських запасів хімічної зброї до середини 2014 року. Виступаючи після голосування у Нью-Йорку, генеральний секретар ООН Пан Гі Мун назвав це рішення «історичним». Він закликав сирійський уряд «чесно і без затримок» виконати резолюцію, а також назвав попередню дату нової мирної конференції в Женеві – середина листопада.

За словами державного секретаря США Джона Керрі, ООН продемонструвала, що «дипломатія може бути такою потужною, що може мирним шляхом позбутися найгіршої воєнної зброї». Він сказав, що це перша в історії спроба через резолюцію позбавити країну всього її запасу хімічної зброї.

Хоча в документі є згадка про частину VII Гартії ООН, яка дозволяє застосування військової сили в разі невиконання резолюції, для фактичного застосування такої сили потрібна буде ще одна резолюція.

БАРАК ОБАМА
ЗАТЕЛЕФОНУВАВ
«ВОВКУ В ОВЕЧІЙ ШКУРІ»

27 вересня сталася історична подія – у номері нью-йоркського готелю, в якому мешкав президент Ірану Хасан Роугані, пролунав телефонний дзвінок від американського президента. Про це журналістам розповів сам Барак Обама.

Це була пряма бесіда лідерів двох держав з 1979 року. Розмова відбулася з ініціативи іранської сторони. Вона тривала більше 10 хвилин без участі перекладачів. За словами Обами, лідери двох дер-

жав обговорювали в основному іранську ядерну програму. Обидва президента висловили рішучість врегулювати її мирним шляхом.

Десятихвилинна розмова Обами й Роугані викликала обурення іранців. Після повернення Хасана Роугані на батьківщину його кортеж розгнівані маніфестанти закидали яйцями-бовтунами та черевиками (у іранців вважається великою образою кинути в людину черевик).

Тим часом, прем'єр-міністр Ізраїлю Беньямін Нетаньягу, який прибув до США для переговорів з Бараком Обамою та виступу на 68-й сесії Генасамблеї ООН, застеріг міжнародну громадськість з її трибуни від співпраці з іранським урядом. Президента Ірану Гасана Роугані Нетаньягу назвав «вовком в овечій шкурі» і наголосив на тому, що Тегеран будь-що прагне мати власну ядерну зброю й знищити Ізраїль. Під час переговорів з ізраїльським лідером у Вашингтоні Обама заявив, що не виключає можливості застосування сили у боротьбі з військовою ядерною програмою Тегерана.

МІНІСТР ОБОРОНИ США
У ПІВДЕННІЙ КОРЕЇ

Міністр оборони США Чак Гейгел у понеділок, 30 вересня, відвідав Корейську демілітаризовану зону (ДМЗ), де за ним спостерігали північнокорейські солдати. Шеф Пентагону заявив, що у міністерстві оборони США немає планів щодо скорочення військового контингенту в Південній Корей (а це 28 500 осіб), незважаючи на бюджетні обмеження. «Мабуть, це єдине місце в світі, де завжди зберігається ризик конфронтації», – заявив Гейгел після відвідин одноповерхової будівлі з металевим дахом у селі Пханмунджом, де проводяться переговори

з представниками Північної Корей. Коли Гейгел увійшов до будівлі, через яку проходить демаркаційна лінія, що розділяє північ і південь Корейського півострова, два північнокорейські солдати заглядали у вікна і спостерігали за ним зі свого боку кордону. «Тут не може бути місця для помилки, – сказав Гейгел журналістам. – Це дуже важлива точка, якій ми повинні приділяти увагу». Візит міністра оборони США в ДМЗ припав на перший повний день його чотириденної поїздки до Південної Корей, приуроченої до 60-річчя створення альянсу між двома країнами. Після ДМЗ, Гейгел відбуде до Сеула, де провів переговори з президентом Південної Корей Пак Гун Хей в її офіційній резиденції.

АЗІЙСЬКЕ ТУРНЕ
ДЖОНА КЕРРІ

Державний секретар США Джон Керрі вирушив 1 жовтня в шестиденне турне країнами Азії. Мета поїздки – зміцнити співпрацю з

Японією й пропагувати ідеї вільної торгівлі серед країн Азійсько-Тихоокеанського регіону.

Керрі прибув до Японії в середу, 2 жовтня, а вже наступного дня взяв участь у нараді Американсько-японського консультативного комітету з питань безпеки, котрий минулого разу збирався у Вашингтоні в 2011 році.

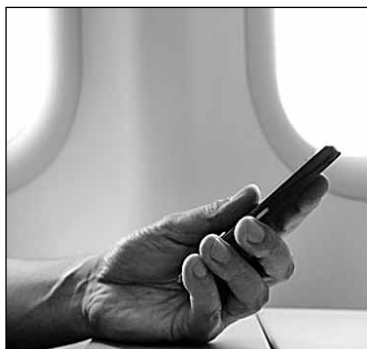
Разом з Керрі в переговорах з японським міністром закордонних справ Фуміо Кішидою та міністром оборони Іцунорі Оноредою взяв участь і міністр оборони США Чак Гейгел, який прилетів до Токіо із Сеула.

Як повідомила японська інформаційна агенція Кюдо, сторони обговорили створені вже кілька десятиліть тому механізми безпеки з урахуванням нових викликів, зокрема в зв'язку з агресивною поведінкою Китаю, який висуває до Японії територіальні претензії.

З Японії Джон Керрі вирушить на індонезійський острів Балі, де 4 жовтня відбудеться зустріч на рівні міністрів закордонних справ країн-членів Азійсько-Тихоокеанського співробітництва (АТЕС).

ПАСАЖИРАМ
АМЕРИКАНСЬКИХ
АВІАКОМПАНІЙ
ДОЗВОЛЯТЬ
КОРИСТУВАТИСЯ
ЕЛЕКТРОНІКОЮ

Федеральне управління цивільної авіації США готує скасувати заборону на користування електронними приладами під час злету і посадки літаків. Нові правила, швидше за все, набудуть чинності на початку наступного року. Як очікується, авіапасажирам дозволять не вимикати електронні книги, MP3-плеєри та планшети. Незважаючи на це, деякі заборони все ж збережуться. Зокрема, як і раніше, не можна буде надсилати SMS і розмовляти по мобільному телефону, а також надсилати й отримувати електронну пошту через WiFi.

Вважається, що сигнали електронних приладів можуть вплинути на роботу бортових систем літака або порушити зв'язок пілотів з наземними службами. Заборона на використання гаджетів на борту діяла у США протягом 20 років. Варто відзначити, що за весь час існування мобільних телефонів було зафіксовано лише 75 випадків, коли, на

думку екіпажу, пристрої заважали польоту. Проблема використання електроніки в польоті не раз досліджували самі виробники літаків. Так, на борту одного із лайнерів встановили мобільний ретранслятор. Ніяких перешкод виявлено не було. Ледь помітне втручання було зафіксовано лише при використанні планшетів на найстаріших лайнерах, якими сучасні авіаперевізники майже не користуються.

ГІЛЛАРІ КЛІНТОН:
«Я ЛЮБЛЮ УКРАЇНСЬКИЙ
ШОКОЛАД»

Колишня держсекретар США Гіларі Клінтон заявила минулого тижня в Ялті, що підтримує європейську інтеграцію України. «Ми не маємо голосу в Євросоюзі, але вітаємо інтеграцію України в ЄС», – заявила вона. «Ближчі стосунки з Євросоюзом – це краще для України, ЄС та всього світу», – додала Клінтон.

Вона висловила задоволення тим, що український уряд схвалив текст угоди про асоціацію.

«Політичні лідери, які представляють різні регіони, різні сили, ідуть разом під керівництвом президента для досягнення спільної мети», – сказала колишня держсекретар.

Вона зазначила, що українська продукція, включно з «чудовим шоколадом», може бути експортована до будь-яких країн світу. Ця репліка зірвала оплески в залі, а присутній власник кондитерської корпорації Roshen Петро Порошенко помахав Клінтон зі свого місця.

За словам Клінтон, «Україна на перехресті ухвалення великих рішень: або вона досягне євроінтеграції, або пасивно втратить шанс й інші сили зможуть домогтися для України іншого майбутнього».

ВИПУСКНИК ЄЛЮ
ПОДАРУВАВ
УНІВЕРСИТЕТУ ЧВЕРТЬ
МІЛЬЯРДА ДОЛАРІВ

Випускник Єльського університету 1954 року Чарльз Джонсон, який донедавна обіймав посаду голови Ради директорів великої міжнародної компанії Franklin Resources, подарував Єлю 250 мільйонів доларів, що стало найбільшою пожертвою в історії цього університету.

За словами президента Єльського університету Пітера Саловей, предки якого походять з України, гроші, подаровані Джонсоном, дозволять Єлю профінансувати будівництво двох нових коледжів, поява яких дозволить університету збільшити на 15 відсотків прийом студентів.

П.Саловей розповів журналістам, що Ч.Джонсон, статки якого, за даними журналу Forbes, становлять 5,6 мільярда доларів, і раніше регулярно жертвував університету великі суми. Так, наприклад, завдя-

чуючи його пожертвам, в університеті з'явився Центр Джонсона з вивчення американської дипломатії, в архіві якого зберігаються документи колишнього державного секретаря США Генрі Кісінджера. Він також допоміг Єлю придбати колекцію документів колишнього президента США Бенджаміна Франкліна, профінансував реконструкцію університетського стадіону й допоміг побудувати новий легкоатлетичний манеж.

У НЬЮ-ЙорКУ
ВІДКРИВСЯ 51-Й
МІЖНАРОДНИЙ
КІНОФЕСТИВАЛЬ

«Соломон повертається в рідний Нью-Йорк», – так образно відреагував британський режисер Стів Маквін на рішення кінознавчого журналу «Фільм комент» підтримати його стрічку під егідою журналу на 51-му Нью-Йоркському міжнародному кінофестивалі, який відкрився 27 вересня й триватиме 17 днів.

Соломон Нортап – ім'я головного героя цієї історичної драми середини XIX сторіччя. Вільного афроамериканця Нортапа, мешканця штату Нью-Йорк, работоргівці обманом заманили у пастку й відправили в кайданах на расистський Південь. Світова прем'єра цього фільму, який має назву «12 років рабства» і якому критики пророкують відразу кілька оскаровських номінацій, відбулася нещодавно на кінофестивалі в Торонто.

Відкрився ж фестиваль гала-презентацією нового пригодницького фільму режисера Пола Грінгра-са «Капітан Філіпс», який базується на мемуарах капітана Річарда Філіпса, котрого взяли в заручники сомалійські пірати під час захоплення судна Maersk Alabama в 2009 році. Головну роль зіграв Том Генкс.

Покази фільмів відбуваються в Лінкольн-центрі, кінотовариство якого традиційно виступає головним організатором фестивалю. В основній програмі фестивалю – 35 фільмів таких відомих режисерів світового кіно, як брати Джоел та Ітан Коени, Клер Дені, Джим Джармуш, Александро Пейн, Клод Ланцман та ін.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агенцій

ЗА КИЇВСЬКИМ ЧАСОМ

Протягом останніх місяців Україна досягнула певного прогресу у виконанні критеріїв зі «списку Фюле», однак чи буде достатньо цих досягнень Києва для підписання угоди про асоціацію з ЄС у листопаді цього року, невідомо. Про це свідчать презентовані у вівторок, 1 жовтня, висновки громадського моніторингу виконання умов підписання угоди про асоціацію, який проводили незалежні українські експерти

Запевнення окремих представників влади в тому, що євроінтеграція можлива й без звільнення колишньої глави українського уряду, були, по суті, дезавуйовані на недавньому саміті Ялтинської європейської стратегії, коли Олександр Квасневський прямо порушив питання про виїзд Тимошенко на лікування за кордон.

І саме запланований на середину листопада фінальний звіт місії Квасневського-Кокса спостерігачі називають одним з визначальних чинників, які вплинуть на вердикт Брюсселя стосовно угоди про асоціацію.

На сьогоднішній день справа Тимошенко виглядає для європейців символом вибіркового правосуддя в Україні. Якщо українська сторона не зробить очевидних кроків до розв'язання цього питання протягом найближчих тижнів, шанси на підписання угоди невисокі.

Жодних пропозицій Юлії Тимошенко, яку утримують за ґратами, як небезпечного злочинця, про помилування чи лікування за кордоном від В. Януковича не надходило

ЧИ ВИПУСТЯТЬ ЮЛІЮ ТИМОШЕНКО?

О.Квасневський: «Без звільнення Юлії Тимошенко угоду про асоціацію не підпишуть»

В. Янукович: «Якщо ви не підпишете угоду, нас поглине Москва. Вам це треба?!»

в рамках проекту європейської програми міжнародного фонду «Відродження».

Автори документу застерігають українську владу від невиправданого легковажно-оптимістичного настрою стосовно майбутнього підписання угоди й нагадують, що для того, аби показати прогрес у всіх напрямках, які цікавлять Євросоюз, потрібно ухвалити низку політичних рішень.

Зокрема, експерти називають «невисокими» шанси на укладення угоди на Вільнюському саміті у разі, якщо українська влада протягом кількох наступних тижнів не зробить очевидних кроків до розв'язання питання Юлії Тимошенко.

Парламентська асамблея Ради Європи (ПАРЄ) ухвалила 1 жовтня резолюцію, в якій міститься напеглилий заклик звільнити експрем'єра Юлію Тимошенко. Там є пункт 20.8: «Асамблея закликає владу України запровадити нещодавно прийняті закони й стратегії із забезпечення незалежної і неупередженої судової системи, яка повністю дотримувалася б принципів верховенства права, й використати наявні юридичні засоби щодо звільнення пані Юлії Тимошенко, враховуючи, що судова процедура, яка призвела до її засудження, викликала серйозну критику».

При цьому в тексті резолюції ПАРЄ наголошується, що задля підписання у листопаді угоди про асоціацію з ЄС Києву необхідно терміново вдатися до важливих кроків. Одним з таких кроків експерти в один голос називають розв'язання проблеми Юлії Тимошенко.

Експерти кажуть, що останні заяви представників української влади свідчать про те, що офіційний Київ усвідомлює значення вирішення питання Тимошенко і, більше того, може вжити відповідних заходів ще до Вільнюського саміту. «Однак тягнути з вирішенням питання Тимошенко до останнього дня не варто: ЄС може просто не встигнути відреагувати на нього з технічних, бюрократичних причин», – застерігає колишній заступник міністра закордонних справ України, знаний експерт Валерій Чалий.

Фахівці нагадують: остаточною контрольною датою, коли буде вирішено долю угоди про асоціацію з Україною, для Євросоюзу стане 18 листопада. Саме в цей день Рада ЄС на рівні міністрів закордонних справ ухвалить остаточне рішення про підписання або не підписання цього документу.

Впливовий на Заході журнал «Економіст», коментуючи проблему Юлії Тимошенко, пише: «Європейські політики не втомлюються наголошувати на важливості цієї справи, проте український президент не здивував присутніх імпровізованим проявом милосердя навіть після запитання Юрія Луценка на форумі в Ялті щодо можливості звільнення Юлії Тимошенко. Здається, у Віктора Януковича майже ірраціональний страх перед Тимошенко. Його очевидне небажання дозволити вийти їй із в'язниці – предмет великого розчарування».

Нині в Києві ведуться тяжкі переговори між представниками української влади та місією Кокса-Квасневського. Януковичу хтось вбив у

голову, що європейці підпишуть угоду й без звільнення Тимошенко, і він з усіх сил намагається переконати Кокса та Квасневського, що Тимошенко не варта того, щоб через неї втрачати для Європи Україну. Цього, переконує Янукович, тільки й чекає Путін. Якщо у Вільнюсі угоду про асоціацію з ЄС не буде підписано, цим негайно скористається Москва, яка розпочне новий раунд викручування рук з метою втягнути Україну в Митний союз, що фактично означатиме початок реставрації СРСР. «Європі це треба?» – запитав Кокса та Квасневського Янукович.

Тим часом, голова представництва Європейського Союзу в Україні Ян Томбінський заявив 30 вересня, що влада України не повинна відкладати вирішення справи Юлії Тимошенко на останній момент перед проведенням у Вільнюсі саміту Східного партнерства, на якому може бути підписано угоду про асоціацію України з Євросоюзом. «Питання залишається в руках української влади. Є декілька способів, які вже названі. На Ялтинській конференції це питання також дістало розголос. Мені здається, що всі вже усвідомили, що це питання має надзвичайну вагу», – сказав Ян Томбінський 30 вересня в інтерв'ю «5-му каналу». Голова представництва ЄС наголошує, що саме влада та парламент України повинні знайти та запропонувати механізм вирішення справи Юлії Тимошенко. І додав, що виконання Україною всіх умов оцінюватиметься на найвищому рівні Євросоюзу. «Мій політичний досвід свідчить про те, що завжди ліпше усунути

проблему, а не робити так, щоб вона залишалася аж до самісінького кінця. Було б ліпше сидіти при «чистому столі» у Вільнюсі. Поки що немає «чистого столу», але ми поступом прибираємо певні питання, розв'язуємо їх, і я відчуваю, що всі почуваються відповідальними за цей процес», – зазначив Ян Томбінський. «Я утримувався б від якихось ставок на те, що буде у Вільнюсі. Це ухвала, що постане на найвищому політичному рівні – це країни ЄС, з одного боку, та керівництво України, з іншого, для того, щоб були усі передумови, усі потрібні критичні частини маси, потрібні для підписання. Здебільшого це стосується того способу, яким українська демократія та українське правосуддя діють», – підкреслив Я.Томбінський. Раніше экс-голова Європейського парламенту Пет Кокс заявив, що місія Європарламенту зі спостереження за розв'язанням в Україні проблеми вибіркового правосуддя передала представникам української влади декілька пропозицій для вирішення справи Юлії Тимошенко. «Ми маємо кілька пропозицій виходу з цієї ситуації. Не раз і не двічі надавали їх українським партнерам. І нині очікуємо на рішення президента Януковича», – сказав Пет Кокс. У свою чергу, співоголова місії Європарламенту, колишній Президент Польщі Олександр Квасневський підкреслив, що місія розраховує на гуманітарний жест влади України. «Ми очікуємо, що Юлія Тимошенко, якій терміново потрібна операція, потім терапія, а після того – реабілітація, поїде на лікування за кордон, тому що ми

розуміємо, що вона має певні проблеми з довірою до української системи охорони здоров'я», – сказав він. «Ми очікуємо, що врешті-решт, український уряд прийме цю пропозицію. Ми її вже давно запропонували. Якщо Україна хоче виконати всі вимоги і прибрати всі перешкоди для підписання угоди про асоціацію, це питання має бути терміново вирішено», – підкреслив О.Квасневський.

Втім, Банкова вперто мовчить. Захисник експрем'єр-міністра Олександр Плахотнюк заявляє, що Юлія Тимошенко досі не отримала жодних пропозицій щодо можливого її виїзду за межі України на лікування. «Офіційних пропозицій ані від влади, ані від правоохоронних органів не надходило. Жодного офіційного документу, навіть неофіційних розмов не відбувалося на цю тему», – сказав Олександр Плахотнюк в ефірі телеканалу ТВІ. При цьому захисник підкреслив, що для виїзду Юлії Тимошенко за кордон не потрібно ухвалювати нові закони. «Правовий механізм є, і він простий. Той самий Кримінально-виконавчий кодекс, яким нині й регулюється режим відбування Юлією Тимошенко покарання, яке є незаконним, у статті 7 говорить про те, що засуджені, які відбувають покарання, мають ті ж самі права, що й інші громадяни України. Є також чинний закон України «Про основи охорони здоров'я», а в ньому стаття 36, в якій наголошується на тому, що кожна людина може бути вивезена за кордон на лікування і державна повинна цьому сприяти», – пояснив він. Крім того, Олександр Плахотнюк нагадав, що влада й досі не відреагувала на клопотання, з якими до президента України зверталися громадські та політичні активісти про помилування Юлії Тимошенко. «З пір року тому зверталися з проханням про помилування і патріарх, і письменники, і спортсмени, і науковці, але до теперішнього часу реакції ніякої немає – ані з комісії про помилування, ані від президента. Тому, мені здається, ситуація тут патова, і президент нині, який сам себе загнав у глухий кут, посилено думає. Європа без звільнення Юлії Тимошенко жодних паперів з Януковичем не підпише», – сказав О.Плахотнюк.

Тарас Гнип
Спеціально

В УКРАЇНІ

ДЕФІЦИТ УКРАЇНСЬКОГО
БЮДЖЕТУ ВДВІЧІ
БІЛЬШИЙ, НІЖ ТОРІК

За даними міністерства фінансів України, у січні-серпні поточного року дефіцит державного бюджету зріс до 34,6 мільярда гривень, що більш як удвічі перевищує показник минулого року за відповідний період.

Зростання дефіциту бюджету відбувається на тлі скорочення виробництва та падіння курсу гривні. Від початку року промислове виробництво в Україні скоротилося на 5,2% і нині, за словами міністра промислової політики України Михайла Короленка, перебуває на рівні 2004 року. Падіння промислового виробництва тягне за собою й загальне скорочення внутрішнього валового продукту (ВВП). За другий квартал цього року український ВВП скоротився на 1,3% у порівнянні з відповідним показником минулого року. При цьому бюджет 2013 року розрахований на прогнозі зростання ВВП на 3,4% за підсумками року. Тим часом, 1 жовтня на міжбанківському валютному ринку курс гривні до євро стрибнув до 11,1 гривні за євро, а долар коштував 8,19 гривні.

Ще два роки тому українські валютні резерви становили 38,4 мільярда доларів, тоді як нині вони скоротилися до 22 мільярдів доларів. Це при тому, що статки наближених до Віктора Януковича олігархів і членів «сім'ї» неухильно зростають.

ОСТАННІЙ ПРИЗОВ

1 жовтня в Україні почався останній призов на строкову військову службу. Наприкінці 2013 року призов планують призупинити й почати перехід до комплектації армії на контрактній основі.

Відмова від «строковиків» – це частина реформ, передбачених у Державній програмі реформування і розвитку Збройних Сил України до 2017 року. 2 вересня 2013 року цей план затвердив президент України. Мета реформ, як стверджують у міністерстві оборони, – створення професійної та ефективної армії.

Однак, на думку Анатолія Гриценка, який був міністром оборони в

2005-2007 роках, нинішнє призупинення призову зумовлене політичними мотивами і лише погіршить боездатність армії. «Віктор Янукович, коли йшов на президентські вибори, пообіцяв перехід на контракт ще в 2011 році. Нині, напередодні президентських виборів 2015 року, йому підказали, що таким чином треба виконати свою обіцянку», – сказав А.Гриценко.

Протягом жовтня-листопада військові комісаріати планують направити до військ останні 10 800 призовників. Це значно менше, ніж у попередні роки: наприклад, навесні 2012 року до війська було призвано більш ніж 21 тисяча юнаків.

Міністр оборони Павло Лебедєв у серпні заявив, що Збройні сили України вже майже на 60% укомплектовані контрактниками.

АДВОКАТИ УКРАЇНЦЯ
З КОМАНДИ «ГРІНПІС»
ОСКАРЖИЛИ ВИРОК

Адвокат громадянина України Аруслана Якушева, якого в Росії заарештували на два місяці разом з активістами Greenpeace, вимагає змінити йому запобіжний захід. Захист подав апеляцію на рішення суду в Мурманську. Із засудженням зустрівся також генеральний консул України.

«Під час зустрічі з генеральним консулом Якушев не висловлював скарг на умови утримання. Разом з тим, він повідомив про наявну у нього хворобу – хронічний бронхіт. Захист продемонстрував суду медичні документи з підтвердженням цього діагнозу. Це одна з підстав, у зв'язку з якою захист просить суд обрати інший запобіжний захід, не пов'язаний з утриманням під вартою», – заявив речник МЗС України М.Перебийніс. 29 вересня, згідно з рішенням суду, Якушева було заарештовано на двомісячний термін. За даними МЗС, українець працював коком на судні екологів і не брав безпосередньої участі в акції протесту. Нагадаємо, 19 вересня міжнародна група екологів намагалася провести акцію протесту проти видобутку нафти на Арктичному шельфі – на нафтовій платформі «Приразломная» в Печорському морі. Пізніше їхній корабель Arctic Sunrise взяла штурмом російські прикордонники, які вирішили конвоювати судно до Мурманська. Слідчий комітет Росії заявив, що може звинуватити екологів у піратстві, через що їм може загрожувати до 15 років ув'язнення.

Екологи, серед яких 25 іноземних громадян, вдалися до акції через загрозу довкіллю, яку становить видобуток нафти на платформі «Приразломная», що належить «Газпрому».

АКТРИСА
З ПОГОРІЛОГО ТЕАТРУ

Колишня заступниця глави адміністрації президента, позаштатний радник глави держави

та нинішній народний депутат від Партії регіонів Ганна Герман (вона ж Галина Стеців) знову згадала про свою «стару пісню» про відставку, «мелодія» якої вже нікого не дивує, оскільки лунала вже щонайменше п'ять разів. 30 вересня в ефірі телеканалу ICTV Герман заявила, що піде з політики, якщо президент Віктор Янукович не вирішить питання ув'язненої экс-прем'єра Юлії Тимошенко. За словами Герман, Тимошенко «сама того не бажаючи, стала механізмом, який використовують вороги України для того, щоб не пустити Україну на західний шлях розвитку».

Регіоналка традиційно не оминувала нагоди похвалити чесноти Януковича, який мужньо, але милосердно протистоїть підступним «ворогам». «Я вірю, що підписавши асоціацію, ставши міцно на ноги, президент України, який шукає виходу з цієї ситуації, знайде вихід і полегшить долю своєї опонентки. Але полегшить не під тиском держав і чужих лідерів, не під погрозами... ні, він зробить це з висоти свого милосердя, свого християнського переконання і своєї сутності... Я вірю в це. І якщо моя віра перед вами виявиться лише ілюзіями моїми, я готова прийти і сказати: «Я назавжди відходжу з політики, бо я помилилася в цій людині». Але я знаю цю людину більш як вісім років... Думаю, що моя віра у нього має підстави...», – підкреслила Герман.

Ніхто не сумнівається у вірі Герман в Януковича, а от її обіцянка піти у відставку, чи з політики, є всі підстави не вірити. Бо це вже п'ята погроза, після якої продажна, підступна й хитра Герман залишається у владних кабінетах.

ЖУРНАЛІСТИ
ВИМАГАЮТЬ
ВІД ЯНУКОВИЧА
БЕЗПЕКИ НА ПОКАЗАХ
ФІЛЬМУ ПРО МЕЖИГІР'Я

Журналісти та громадські активісти вимагають від президента Віктора Януковича особисто відреагувати на ситуацію з постійними зривами показу документального альманаху «Відкритий доступ» про резиденцію Януковича «Межигір'я». Про це йдеться у заяві організаторів презентації фільму після зриву його показу у 8 з 20 міст України. Останній зрив відбувся в столичному кінотеатрі «Кінопа-норама» 27 вересня. Аналогічні ситуації склалися раніше в Чер-

кассах, Донецьку, Севастополі, Сімферополі, Миколаєві, Одесі та Броварах. Перед показом фільму в Берліні, активістка, яка прямувала на захід затримали для додаткового митного контролю на летовищі в Борисполі та без дозволу скопіювали альманах з її персонального диска.

Організатори заявляють, що до системних зривів показу альманаху може бути причетна влада через те, що у першій новелі йдеться про журналістське розслідування щодо президентської резиденції «Межигір'я». Вони вимагають гарантувати конституційне право громадян на доступ до інформації і забезпечити безперешкодний показ «Відкритого доступу».

Автори та герої альманаху висунули також вимоги до правоохоронних органів, зокрема вони вимагають провести службове розслідування та притягнути до відповідальності співробітника відділу боротьби з незаконним обігом наркотиків Печерського райуправління міліції Андрія Лапка, який, за даними журналістів, керував зривом київського показу.

АННЕ СЕВЕРІНСЕН:
«В УКРАЇНІ ПРАВОСУДДЯ
Є ПРИКЛАДНИМ
ІНСТРУМЕНТОМ ВЛАДИ»

Екс-голова моніторингового комітету ПАРЕ Ганне Северінсен вважає, що в Україні прокуратура має надзвичайно широкі повноваження, які мають бути реформовані до підписання угоди про асоціацію з ЄС. Про це політик сказала під час панельної дискусії на тему «Повернення в Європу. Виклики для України», яка відбулася 1 жовтня в книгарні «Є». «Українські судді повинні бути надзвичайно хоробрими людьми, щоб справді ефективно здійснювати функцію нагляду за прокуратурою та діями прокурорів», – сказала Северінсен.

Щодо недоліків судової системи, політик також наголосила, що в Україні багато вироки виносяться за методом «скопіювати-вставити, як на комп'ютері – copy-paste».

«В Україні правосуддя є суто прикладним інструментом політичної влади, яким воно було за часів сталінських трибуналів», – сказала Северінсен. Відтак вона наголосила, що надзвичайно важливим є поставити в залежність підписання угоди про асоціацію з ЄС з ефективним реформуванням української прокуратури, «яке вимагатиме позбавити її таких великих функцій». «Такі широкі функції з нагляду дають можливість генеральній прокуратурі не тільки здійснювати тиск на судів та судову владу. Прокуратура діє часто як виконавчий орган влади і впливає таким чином на інтереси та права осіб і організацій в Україні», – сказала Северінсен.

ЗАРОБІТЧАНИ ГОДУЮТЬ
УКРАЇНУ

Тільки за перше півріччя цього року «заробітчани» переказали в Україну більше 3 мільярдів доларів. Загальний обсяг приватних грошових переказів в Україну у I півріччі 2013 року зріс порівняно з аналогічним періодом минулого року на 10,3%, до \$ 3,834 млрд., що у співвідношенні до ВВП України становить 4,6%. Про це свідчать дані Національного банку України (НБУ).

З них \$ 525 млн. надійшли за неформальними каналами. Це на 9,6% більше, ніж минулого року. Ще \$ 1,573 млрд. надійшло через коррахунки банків, а \$ 1,736 млрд. – через платіжні системи. Лідером з переказів залишається Росія – з цієї країни в Україну надійшло \$ 1,186 млрд. Друге місце посідає США – \$ 307,1 млн., третє – Німеччина з \$ 198,8 млн.

Нагадаємо, 2012 року українці за кордоном офіційно переказали своїм родинам в Україні \$7,5 млрд. грошових переказів, зокрема трохи більше \$1 млрд. – нелегально. В той же час іноземні інвестори вклали в економіку України у 2012 році тільки \$6,013 млрд.

ПИСАНЦІ – 500 РОКІВ!

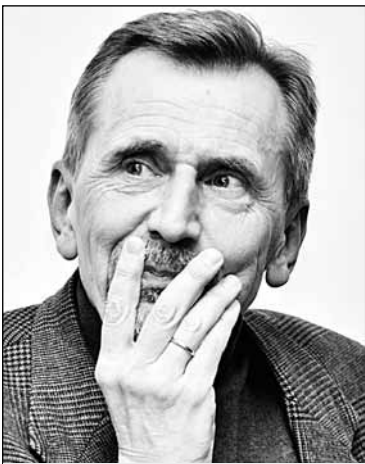
У центрі Львова під час вибору водозбірника на вулиці Шевської археологи знайшли унікальну 500-літню писанку. Як повідомили у науково-дослідному центрі Інституту археології НАН України, знахідку виявили на глибині 5,5 метрів у водозбірнику, який датують XV–XVI століттями.

За словами молодшого наукового співробітника НДЦ «Рятівна археологічна служба» Інституту археології НАН України Остапа Лазурка, раніше львівським археологам не вдавалось знайти таких давніх писанок на яєчній шкарлупі. «Раніше знаходили давньоруські писанки XII-XIII століть, зокрема в місті Жидачеві на Львівщині та у Хрінниках на Волині, але вони були керамічними. Ця ж писанка зроблена на шкарлупі, ймовірно, гусячого яйця. І вона дуже добре збереглась – приблизно на 80-90%», – розповів Лазурко. Науковці припускають, що це може бути найдавніша писанка не лише у Львові, але й в усій Україні.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Про співрозмовника: **Микола РЯБЧУК** – відомий український науковець, публіцист, поет, прозаїк та перекладач. Народився 27 вересня 1953 року в Луцьку. Закінчив Львівський політехнічний інститут (1977) за спеціальністю «інженер-електромеханік» та Літературний інститут ім. Горького в Москві (1988) за спеціальністю «філологія».

Працював редактором, завідувачем відділу та заступником головного редактора журналу «Всесвіт», оглядачем відділу культури газети «День», відповідальним редактором часопису «Критика», науковим співробітником Інституту культурної політики та Центру європейських гуманітарних досліджень Національного університету «Києво-Могилянська Академія». У 1994-1996 та 1999 роках перебував на викладацькій та дослідницькій роботі у США. З 1997 року член Асоціації українських письменників. Автор багатьох книжок та сотень статей в українських і зарубіжних журналах та наукових збірниках. Поряд з літературними та культурологічними темами активно досліджує проблеми становлення національної ідентичності, формування громадянського суспільства та державонацієтворення. Перекладає з англійської та польської мов. Мешкає й працює в Києві.

– Замість сподіваної єдиної громадянської української нації (чи, правильніше, громадянської нації України) маємо в Україні дві етнічні нації. Які вони?

– Взагалі, кожну спільноту бажано називати так, як вона себе називає сама. У нашому випадку це проблематично, бо одні й другі називають себе «українцями». Точніше – «українцями» й «українцями» (з характерним південноруським

наголосом на «а», всупереч стандартній російській граматиці). Можна б, звісно, піти шляхом такого розрізнення, але його побічний ефект – ототожнення спільноти «українців» з російською мовою. А тим часом ситуація значно складніша. Я згоден, що російська мова є дуже важливим маркером, який з високою мірою вірогідності вказує на певні політичні орієнтації, цінності, символічні коди. Вказує, але не детермінує. Існує справді висока статистична кореляція між мовою й ідентичністю, проте нема абсолютної, жорсткої залежності.

Тож я цілком розумію людей, які сумують за СРСР і які хотіли б повернутися до рідного «Русского міра», з якого вони розумово ніколи не виокремилися. Для них українці і росіяни – «один народ», чи, як дипломатично висловлюється Путін, «почти один народ», – і саме в цьому, а не в мові або етнічності я вбачаю головну різницю між «українцями» й «українцями». Саме тому я легко можу собі уявити людей (зрештою, не мушу уявляти, бо знаю багатьох особисто), котрі є етнічними росіянами, татарами, євреями чи просто російськомовними українцями, але

Протистояння українців та совків в незалежній Україні триває ось уже 22 роки

УКРАЇНЦІ ТА УКРАЇНЦЬ

Микола Рябчук про дві етнічні нації в Україні та сумні перспективи їхнього співжиття

Молодь також чітко розділена на українців та «українців»

Я все-таки волію трактувати українську ідентичність як членство в політичній нації. Але щоб ця нація була українською (а не «укрбинської»), її члени – незалежно від мови, етнічності, конфесії чи партійності – повинні мати згоду щодо кількох підставових речей. Насамперед – що кожна нація має певне етнокультурне ядро. І що в нашому випадку це ядро – українське. Іншими словами, йдеться про реалізацію права сорока, чи двадцяти, чи скільки їх там, мільйонів україномовних українців на повноцінне національне буття у повноцінній національній державі. В державі, де ніяка сволота не скаже тобі «разговаривать на человеческом языке», не обзиває твою мову «телячий» і не прикрашає твою територію символами ворожої держави та окупаційної армії. Без такої згоди, тобто без реалізації такого права, саме існування незалежної України не має сенсу. Резонніше було б, як радив Путін Лукашенку, приєднатися до Російської Федерації областями. Чи принаймні якимсь Малоросійським федеральним округом. Ніякого іншого сенсу в існуванні «української» України я не бачу. Воно, звісно, може бути вигідне тій камарильї, яка відірвала собі шмат імперії і тепер його розграбовує, насолоджуючись життям. Але пересічному «українцю» – якщо він не Табачник, не Добкін і не Янукович – уся ця бутафорська «незалежність» справді ні до чого.

при тому все ж визнають, що українці і росіяни – це не «один» і навіть не «почти один» народ, і що держава під назвою Україна створена все-таки передусім для всебічної реалізації права українців на цю свою окремішність (що, зрозуміло, не виключає максимально можливого задоволення прав меншин – без ущемлення мовно-культурних прав україномовних українців). Ці права я все-таки вважаю пріоритетними, бо саме вони легітимізують існування держави з відповідною назвою, з чим усі її громадяни – і українці, й не-українці – мусять погодитися. Саме ця згода (а не мова й не етнос) є, на мій погляд, ознакою приналежності до української громадянської нації. Натомість заперечення цих прав, їхньої пріоритетності – властиве «українцям», котрі, до речі, теж можуть бути різноетнічними і навіть різномовними.

Я б не сказав, що «українці» вже оформилися в окрему, альтернативну щодо українців націю. Для цього їм бракує поки що символічних ресурсів, великої ідеї. Не може ж бо бути такою ідеєю прагнення приєднатися до Росії чи до Русского міра – тим більше, що владним «елітам» така ідея абсолютно ні до чого. Сьогоднішні владні опортуністи, схоже, намагаються сформувати альтернативну «українську» націю саме під себе – як альтернативу нації українській, яку вони не здатні опанувати, і тому намагаються нацькувати на неї «українців» як свою осно-

вну електоральну базу. Не знаю, однак, чи міфічні «бандерівці», «западенці» і, взагалі, «помаранчеві свідоміти» здатні стати тим головним іншим, супроти якого аморфні поки що «українці» зможуть не лише політично мобілізуватися, а й виробити чітку квазінаціональну ідентичність. В кожному разі, теперішня влада активно, мені здається, над цим працює. «Нагнуть бандер» – це звісно, добре, проте без позитивної програми альтернативна нація не сформується. Вона буде інструментально використовуватися владними маніпуляторами супроти української нації й українського громадянського суспільства, аж поки їх не переграють на цьому полі спритніші маніпулятори московські, налагодивши з «українцями» прямий контакт, без київських посередників, за допомогою прямого референдумного надовладдя.

– Тут виникає кілька питань, але спершу хотів би уточнити свою тезу про атрибутивність російської мови для «українців». Я стосую її якраз в статистичному сенсі – так само якщо розглядати характеристики окремої молекули в потоці газу чи рідини з точки зору Ньютонівської фізики, то ми побачимо, що вона може рухатися всупереч загальній тенденції, що в цілому не заважає справджуватися законам Бойля-Маріотта чи Бернуллі. Так от, питання щодо самоназви. Чи не бачиш ти загрози, що може повторитися варіант XVIII–XIX століть, коли внаслідок Петрового царського указу руська самоназва теперішніх українців стала етнонімом теперішніх росіян (це для нас вони ще росіяни, а для себе давно «русские»). Колишні ж русини стали малоросами – «мало» спочатку в сенсі історичного ядра, а потім – у значенні «недороси». В Галичині ж «крадіжка імені», як назвав її Євген Наконечний, відбулася зовсім недавно – в покоління наших дідів-прадідів. Чи не

чекає нас ситуація, що правдивими українцями стануть нинішні «українці», і не їм, а нам доведеться шукати нову самоназву?

– Люди – все ж не молекули. Фізичні дефініції не мають зворотного впливу на поведінку описуваних предметів, натомість соціально-політичні – мають чи, принаймні, можуть мати. Я не заперечую, що російськомовність є істотним атрибутом «українців», але не вважаю україномовність таким самим істотним атрибутом українців. Саме тому я не хотів би ділити ці дві групи за мовою, тому що це якраз той випадок, коли дефініція може мати зворотний вплив на предмет. Кладучи україномовність в основу визначення української спільноти, ми мимохіть виключаємо з неї, відчужуємо величезну кількість людей неукраїномовних, але цілком лояльних і україномислячих. Тому я побоююсь мовного маркера, хоча й визнаю його статистично значущу істотність. Основна, засаднича відмінність між українцями й «українцями» визначається все ж не мовою, хоча одна спільнота справді є в основному україномовною, тобто має україномовне, українокультурне ядро, а друга майже суціль є російськомовною. А все ж основна, засаднича відмінність визначається, радше, ставленням до мови (лояльним/нелояльним), аніж самою мовою. Ця лояльність є знаковою, бо поширюється, проектується й на безліч інших речей: ставлення до так званого «возз'єднання», до колоніальної спадщини, до потреби її подолання, до імперії й неоімперських проектів, до вже згадуваної тези про «почти один народ» тощо. Атрибутивним маркером, отже, є не мова, а виокремленість/невиокремленість із «Русского міра»: українці – це ті, хто себе від цієї міфологеми чітко дистанціюють, натомість «українці» – ті, хто й далі належать до тієї міфічної спільноти, до православно-східнослов'янської «умми» (не лише мовно й культурно, а й розумово та емоційно, тобто ідентичнісно).

Що ж до самоназви, то тут, безумовно, є намагання монополізувати її (у відповідних фонетичних версіях) з боку обох груп, маргіналізуючи при тому конкурентів – «перевертнів» і «яничарів» в одному випадку, «западенців» і «свідомитів» – у другому. Але «крадіжка назви» навряд чи можлива. У XVIII столітті ані російська, ані українська національні ідентичності не були сформовані, хоча якась протонаціональна самосвідомість на рівні освічених верств, безумовно, існувала. Визначальною, однак, для їхньої ідентичності була спільна релігія (православ'я), політична лояльність (спільний монарх) та висока культура (теж спільна, церковнослов'янська, з дедалі виразнішим великоруським забарвленням). Так що крадіжки не було, українські (малоросійські) еліти самі здали свою самоназву, більше за те – саме вони й вигадали ідею тяглості Москви щодо Києва та концепцію Малої Русі (Русії, на грецький манір) та Великої. Фактично, це українські клірики зробили московитів «росіянами», переслідуючи при тому власні корпоративні інтереси.

Сьогоднішні українці, на мій погляд, уже достатньо емансиповані з «Русского міра», мають достатньо розвинену літературну мову й високу культуру (на відміну, до речі, від «українців», котрі поки що лише паразитують на культурі імперіальній і навіть Гоголя не спромоглися собі осмислено присвоїти). Тож я не вірю, що українці відмовляться від самоназви – надто вже великий за нею тягнеться культурний, ідеологічний і, взагалі, дискурсивний шлейф. Інша річ – що взаємне іншування і спроби всебічної маргіналізації триватимуть.

– Не йдеться тут про якийсь символічний акт відмови, процес цей вже йде без нашого усвідомлення його результату. Вже зараз поняття «українець» має два значення: представник українського етносу і представник держави Україна, хтось би сказав навіть громадянського чи політичного українського народу. Звімки «українські» телевізії чи радіо, візьми навання журналу чи газету з розкладки, знайди у Верховну Раду чи Кабмін – і ти відчуєш, якою мовою репрезентується отой типовий представник політичної української нації. Якщо тренд продовжиться, то нормативною мовою цієї нації – за фактом, незалежно від законодавчих установлень, а саме доконаним фактом – стане російська мова. Маю на увазі мову не лише як інструмент комунікації, а як ракурс світосприйняття, спосіб думання, концептуалізації реальності і окреслення суспільної «правильності».

– Я не вірю, що теперішня самоназва українців коли-небудь зміниться. Я просто не знаю прикладів, коли б сформована, новочасна нація змінювала свою самоназву. Такі зміни характерні для домодерних часів і домодерних спільнот. Тосканці стають італійцями, волохи – румунами, руські – українцями, московити – руськими, і т.д. Але сьогодні навіть білоруси не змінюють самоназви. Те саме стосується й україномовних українців чи, скажімо, кельтськомовних ірландців. Інша річ, що кельтськомовні ірландці вже змирилися з тим, що вони є меншиною у своїй державі, а білоруси та українці – ще ні. Українці, зрештою, мають іще шанс (хоча й невеликий) позмагатися за статус. У кожному разі, відмови від самоназви не буде. Буде щось інше – власне, воно вже відбувається – виштовхування україномовних українців домінантними російськомовними «українцями» за межі нормальності. Мовляв, нема ніякої української мови, а є лише галицька вигадка; нема україномовних українців, а є лише покручі-западенці та божевільні одинаки («національно озабоченные») в деяких інших містах.

лежної кельтськомовної Валії?», – він рішуче сказав: «Ні. Рано чи пізно вся Валія буде нашою». Ось так приблизно міркують і щирі українські патріоти. Навіть коли їхня Україна зменшиться до розмірів Валії, вони все одно плекатимуть цю романтичну віру. «Українці» під цим оглядом компромісніші – може, тому, що їхня національна ідентичність ще до кінця не оформилася, вони не стали ще, як українці, повноцінною модерною нацією, їм бракує поки що власних цілісних символічних кодів. Зокрема,

Існування «української» України вигідне тій камарилі, яка відірвала собі шмат імперії і тепер його розграбовує, насолоджуючись життям

Україномовний світ є фактично постачальником дешевої сировини, харчів («бананів») і низькокваліфікованої робочої сили

У цій ситуації, може, й справді «западенцям» було б краще прибрати собі якусь іншу назву, відновити цілком легітимну ЗУНР (на яку сьогоднішня Польща навряд чи претендуватиме) і не морочити собі голову міфічною «Великою Україною». Сьогоднішня конституція хоч і забороняє сепаратизм, проте аж ніяк не забороняє обговорювати відповідні конституційні зміни і впроваджувати їх за відповідною процедурою. Так що головною проблемою є не право, а свідомість. Ані більшість «українців», ані більшість «українок» не готові до мирного розлучення. Кожна сторона вважає, що зможе опанувати всю Україну, асимілювавши незручного опонента або ж маргіналізувавши його як «меншину». Жодна реальність, гадаю, не зможе змінити цієї свідомості.

Я колись мав цікаву розмову з валійським націоналістом, котрий показував мені мапу Валії, де західні, більш кельтськомовні регіони, мали один відтінок, а східні, англійзовані, – інший. І коли я його спитав (провокаційно): «А чи не хотіли б ви позбутися цих східних регіонів заради неза-

й «соборність» не стала для них іще абсолютною цінністю, проте це компенсується захланністю їхніх «еліт», які контролюють дефакто усю країну, а тому «порвуть пасть» кому-завгодно не лише за її «незалежність», а й за «соборність» – адже йдеться про цілісність доволі прибуткового підприємства – ЗАТ сімейного типу «Ukraine Limited».

– А чи сповільнить русифікацію оте прогнозоване тобою витворення другої тигульної нації в Україні?

– Я знаю, що фактична русифікація України триває – у більшості областей і, головне, в усіх великих містах, за винятком західноукраїнських. Чим молодшу вікову групу ми розглядаємо, тим вищий у ній відсоток російськомовних, навіть у побуті, а тим більше – у сфері публічного спілкування. Практично усі структурні чинники підтримують русифікацію. Насамперед це – політичне, економічне, медійне, соціально-культурне домінування переважно російськомовного «першого світу» («центру») над переважно україномовним «третім світом» («периферією»). Процесові сприяє і майже цілком

російськомовний характер постсоветських владних «еліт», і цілком російськомовний характер так званої олігархії. Україномовний світ є фактично внутрішньою колонією світу російськомовного, постачальником дешевої сировини, харчів («бананів») і низькокваліфікованої робочої сили. Тож мене не дивує, що статистично значуща асиміляція в український бік відбувається лише в Західній Україні, тобто там, де існує певний еквівалент україномовного «першого світу», а не лише «третього».

Водночас я бачу з соціологічних досліджень, що в останні десятиліття зростає не лише відсоток російськомовного населення, а й (хоч і меншою мірою) відсоток україномовного – за рахунок колись величезної, а тепер дедалі меншої групи тих, хто в опитуваннях декларував побутову двомовність. Припускаю, що ця група традиційно складалася з людей, які вдома розмовляли з батьками по-українськи, але з дітьми – уже по-російськи. Сьогодні, мені здається, сім'ї стають мовно однорідніші: україномовні батьки-діди вимирають, а діти-онукі стають одномовними, бо не мають уже потреби розмовляти зі старшими по-українськи. Хоча декотрі стають одномовними в інший бік, тобто привчають до української і дітей. Як на мене, відбувається внутрішня консолідація обох груп – і україномовні, і російськомовні набувають чіткішої мовної ідентичності і відтак стають опірнішими щодо мовної асиміляції – хоч в один бік, хоч у другий. Це видно, до речі, і зі статистики змішаних шлюбів: їхній відсоток зменшується; ставлення до мови й етнічності уже не описується суто советським «какая разница!», свідомо чи несвідомо воно стає складнішим, нюансованішим. Гадаю, у певний момент русифікація загальмується й навіть зупиниться – попри всі зусилля нинішнього колективного «табачника». Інша річ, що процес навряд чи поверне у протилежний бік: я не вірю в якусь «українізацію» Донбасу і, взагалі, південного сходу. Теоретично вона була можливою, поки там переважала домодерна, аморфна, «тутешня» самосвідомість – тоді принцип «ка-

кая разница!» міг спрацювати й зворотнім чином. Але для цього в Україні мусив би бути український уряд з виразно українською політикою. На відміну від колеґ-патріотів, котрі весь час себе тішать думкою про прищестя такого уряду, я щодо цього жодних ілюзій не маю. Такій владі у наших реаліях просто нема звідки взятися, досить поглянути на всі так звані «еліти», та й на більшість населення, яке їх обирає (й породжує), – теж.

Сьогодні з легкої руки Медведчука-Януковича (і всього того, що я називаю колективним «табачником») відбувається трансформація домодерних «тутешніх» харків'ян, одеситів, донбасців у цілком новочасну національну спільноту «українців». І в цьому, може, не було б нічого лихого чи, принаймні, фатального, коли б її ідентичнісна ідеологія не формувалася на основі нутрянної ворожості до українців («бандер», «свідомитів», чи «патрієтов», як висловився недавно Допа – головний президентський «смотрящий» за Харківщиною Міхал Добкін), коли б не ґрунтувалася на міфологемі власної «нормальності» і, відповідно, російськомовної нормативності та «ненормальності» всіх, хто в цю нормативність не вписується, а тим більше – ставить її під сумнів. Але, хочу підкреслити, ця спільнота формується не з українців, тобто не з тих, хто вже встиг себе усвідомити членом української нації, а з «тутешніх», з різноетнічного і великою мірою домодерного, тобто донціонального («какая разница!») населення Малоросії. Проблема українців не в тому, що вони й після незалежності продовжують російщитися, а в тому, що й далі програвать боротьбу за донціональних «тутешніх» – тільки тепер уже не московсько-советському конкурентові, а київсько-креольському, «українському», що став самостійним політичним гравцем завдяки випадковому отриманні «незалежності». Українці, я б сказав, остаточно втрачають шанс стати більшістю у власній (начебто) країні. Вони не асимілюються, а просто лишайються тим, чим були й за советів – національно-свідомою, а проте соціально маргіналізованою меншістю.

Взагалі, я не вірю в асиміляцію тих спільнот, які встигли вже стати модерними націями. В кожному разі, я не знаю жодного такого прикладу. Українці – принаймні у західній частині краю – стали такою спільнотою ще при кінці XIX століття. Українці теж стають сьогодні такою спільнотою, нацією креольського типу, буквально на наших очах. І тому треба думати, мабуть, уже не про асиміляцію одне одного, а про формулу мирного співіснування «креолів» з «аборигенами» чи, навпаки, про мирне розлучення, – аби не перетворити країну на одну велику Північну Ірландію.

Розмову вів
Орест Друль

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

**Станьте домовласником –
з допомогою “Самопоміч”**

**Позички
на хати від**

3.25%*

**Позичка може бути
наперед ухвалена
- безкоштовно!**

5-тирічна “балун” позичка*

Самопоміч

Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911

Selfreliance.Com

300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park IL 708-923-1912

Selfreliance

Where Your Money Works for You!

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C.N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Пропозиція стосується однородних хат і помешканевих будинків не більше 4-ох квартир, в одному з котрих живе власник. *На день 9/17/2013: ставка на 5-тирічну “балун” позику з 30-річною амортизацією і 20% передплатою є 3.25%; річна процентна ставка (APR) є 3.3214%. Місячні платежі на позичену суму \$100,000 мортгеджу виносять \$435.21 із кінцевою оплатою “балун” в сумі \$89,741.72 після 5-ти років. Місячна оплата не включає зобов'язуючу оплату за податки (property taxes) і страхування; дійсна сума оплати буде вища, якщо взяти під увагу податок і страхування. Для дієсних та нових членів у визначених місцевостях. Термін пропозиції обмежений. Вимагається оцінка фінансової спроможності. Умови можуть змінюватися без попередження. За найновішою інформацією – телефонуйте до нас на безкоштовному № 1.888.222.8571.

Full Financial Services

Слава Ісусу Христу!

Дорогий брате в Христі отче Вернарде!
Від усього серця вітаю Тебе з 50-літтям
священства. Півстоліття тому Ти обрав шлях
священничого життя, аби через молитву й літургійні
моління дарувати собі і людям віру, надію та любов.
Ти пішов за волею Божою, будучи свідомим, що
йдучи за Христом, знайдеш винагороду, яку Господь
пообіцяв тим, хто Його любить. Винагорода ця
— любов Божя й людська, подяка Твоїх парафіян,
шаноба американської держави за Твоє служіння серед
військовиків капеляном, відчуття правильності обраного
шляху.

Ти не тільки пішов за Христом, але й вказав цю
дорогу іншим, допомагаючи кожному знайти Ісуса.
Нехай же Господь наш Небесний рясно благословить
Тебе на довгі роки цього служіння, в здоров'ї, радості
й надії та повсякчас тримає Тебе у своїй опіці.

З Божим благословенням,
владика-емерит Василь Лостен

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЧКА СПАРХІЯ У СТЕМФОРДІ
UKRAINIAN CATHOLIC EPARCHY OF STAMFORD

151 Glenbrook Road
Stamford, CT 06902
USA

Tel: (203) 324-2698
Fax: (203) 357-2691
E-mail: stamfordeparchy@optonline.net

Слава Ісусу Христу!

Високопреподобний і дорогий о. Вернарде!

З великою радістю, приємністю та надзви-
чайним задоволенням вітаю Вас, Високо-
преподобний о. Вернарде Панчук, ЧСВВ, у
пропам'ятний Золотий ювілей рукоположен-
ня на ієрея.

Ви були зі мною у Ванкувері, коли мене ви-
святили 25 років тому, тож тішуся, що
тепер мені припала честь і шана вітати Вас,
отця, з яким багато років тісно співпрацюємо
у Стемфордській епархії, з нагоди Вашого
50-ліття священства, з півстоліттям праці у
Христовому винограднику. Подяка і хвала
Тобі, Господи!

Дякую Вам, дорогий о. Вернарде, за Ваше
віддане та довголітнє душпастирювання.
Дякуємо Господеві за ласку Вашого покли-
кання та молимося щоб рясив Вас Всевишній
обильними ласками ще многія і благія літа!

Ваш брат у Христі Господі,
+Павло, ЧСВВ
Єпарх Стемфордський

Дорогий отче Вернарде!

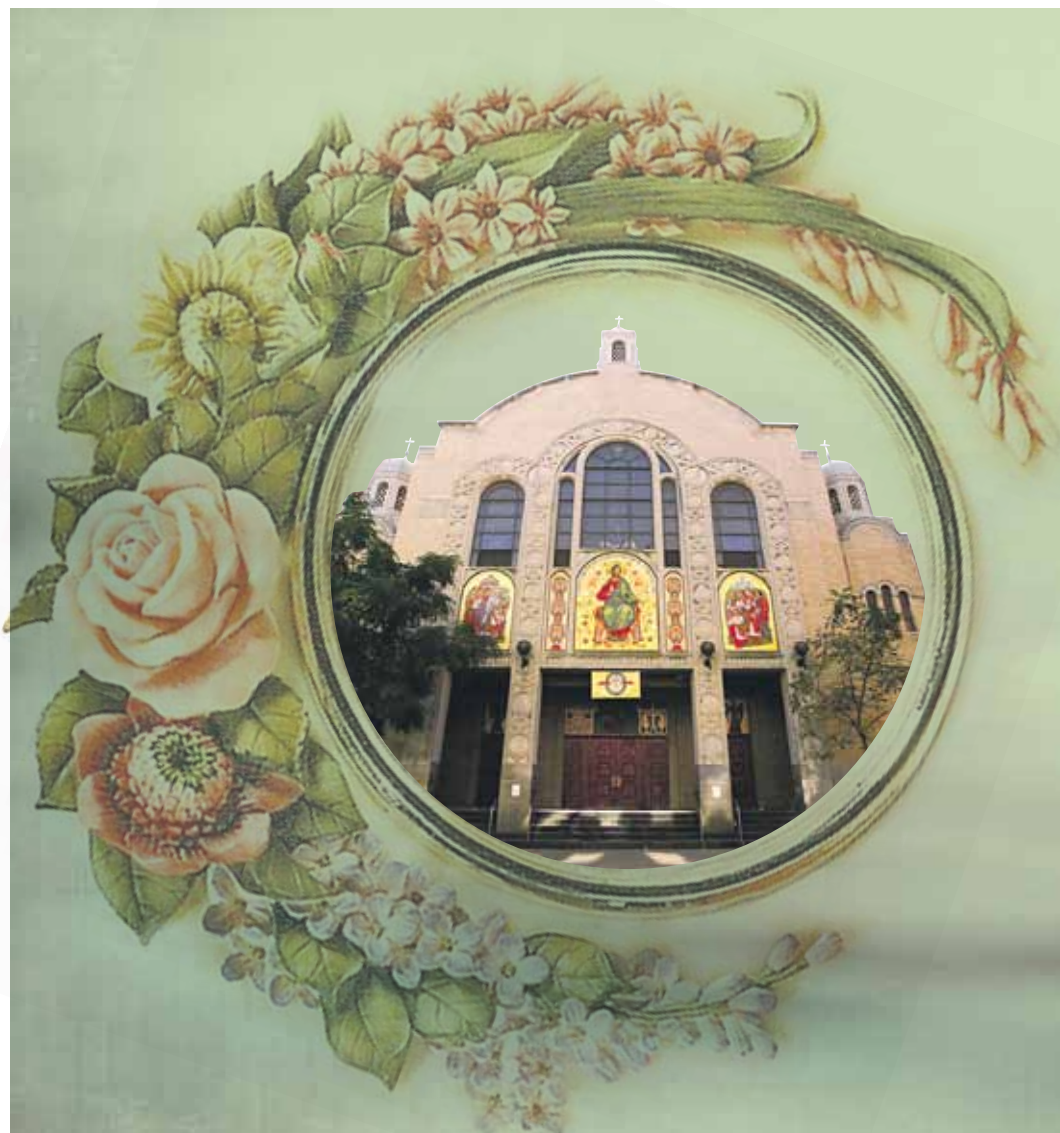
Рада директорів, працівники та членство
Федеральної Кредитової Кооперативи
«Самопоміч» у Нью-Йорку щиро вітають
Вас зі славним ювілеєм — 50-річчям
священства.

«Не збирайте собі скарбів на землі, а
збирайте на небі», — вчив Ісус Христос у
Нагірній проповіді. Ви змолodu прийняли у
серце своє цю науку і ось вже 50 літ несете
її людям, збираючи безцінні небесні багатства
віри, добра й любові. Нелегким був обраний
Вами шлях, але богоугодним і шляхетним.
Нехай же Всевишній благословить його на
многая літа і віддячить Вам своїми ласками
за Вашу жертвовну працю на ниві Божій,
за любов і милосердя, за світло віри, яке ви
запалюєте в душах наших людей.

З нагоди славного 50-річного ювілею
священства бажаємо вам, дорогий отче,
Божого благословення, міцного здоров'я, добра
та успіхів у всіх Ваших справах і починаннях.

З пошаною,
Рада директорів Федеральної Кредитової
Кооперативи «Самопоміч» у Нью-Йорку

Жовтень, 2013 р. Нью-Йорк

КРАСА ТА МОДА

Минулої неділі при повному Маншлагоу в Українському музеї в Нью-Йорку відбувся показ мод «Мода. Український стиль». Напевне, як ніколи раніше, на подіум й глядацькі зали перетворилися відразу обидва поверхи цього модерного будинку, й музей змушений був повісити на дверях вивіску "Closed for the private event". Оглянути дефіле прийшли оглядачі багатьох наймодніших американських видань.

Мотря Кузич, ведуча імпрези, вітаючи гостей та учасників цієї «Української неділі моди» в Нью-Йорку, зовсім не помилилася, коли назвала кінець вересня «гарним весняним днем», тому що й день і настрої були справді весняні. Та й більшість дизайнерських колекцій були спрямовані на весну-літо 2014.

У модному дефіле було представлено колекції трьох дизайнерок, які мають власні успішні бренди, вже добре відомі у світі: Оксани Караванської зі Львова, Каті Пшеченко з Полтави та Олени Василевської з Нью-Йорка.

І якщо ім'я та почерк Оксани Караванської, яка привезла цього разу до Нью-Йорка абсолютно нову колекцію циклу весна-літо-2014 «Сад нетанучих скульптур», українським нью-йоркцям відомі, хоча б тому, що в 2010-у році вона брала участь у Fashion Show в Українському Інституті Америки, то Катя Пшеченко була справжнім відкриттям.

Українська дизайнерка родом з Полтави, свою першу колекцію показала в 2008 році на березневому Українському тижні моди в Києві, закінчивши школу хореографії, музичну школу (клас фортепіано), музичне училище імені М. Лисенка й театральний інститут. Працювала актрисою, а потім зрозуміла, що образ можна творити не лише на сцені з допомогою акторської майстерності, а й повсякденного костюма. Так з'явився стиль, який сучасні критики моди називають етно-романтичним гламуром. Саме він найбільше проглядався в колекції Каті Пшеченко, представлений під

час «Української неділі моди» в Нью-Йорку. В творах дизайнерки превалюють натуральні тканини й в'язано-плетені деталі та доповнення ручної роботи. Жінка Каті Пшеченко – це жінка-богиня слов'янського типу, їй пасують стилізовані сукні в стилі княгині Ольги, пальта-жупани пастельних і класичних темних тонів та делікатні капелюшки, які довершують загадковий образ.

«Українська Коко Шанель», як називають Катю Пшеченко вдома, в Києві, намагається своїми творами завжди підкреслити, що жінка, навіть найділовіша, яка живе в такому динамічному місті як Нью-Йорк, завжди повинна залишатися жіночною, тому особливе зацікавлення викликали також її дизайнерські аксесуари.

(Зліва направо): директор Українського музею Марія Шуст з дизайнерами Катериною Пшеченко, Оленою Василевською та Оксаною Караванською

УКРАЇНСЬКА НЕДІЛЯ МОДИ В НЬЮ-ЙОРКУ

З колекції Олени Василевської

Тим, що свято української моди вдалося, організатори чи не найбільше завдячували Олені Василевській, дизайнерці, яка, крім представлення своєї збірної колекції, виступила головним продюсером «Fashion Show», допомігши налагодити контакти з модельними агенціями, провідними таблоїдами та фотожурналістами.

– Я приїхала до Америки з Одеси, коли мені було всього 12 років, – сказала в бліц-інтерв'ю нашому тижневику Олена Василевська. – Працюючи над своїми колекціями, постійно підсвідомо відчувала присутність України, навіть творючи костюми, наприклад, для бродвейських театрів чи повсякденного нью-йоркського життя, все одно поверталася до якихось українських інспірацій. «Чому?» – не раз запитувала сама себе й зрозуміла це лише з досвідом, з часом. Усе українське має душу, дух, який підносить людину, тому моя ідеологія – творити моду, яка підносить, окрилює людину, а не навпаки. Провівши тут, в Українському музеї, свій перший показ, я побачила, які тут є скарби й мені захотілося, щоб про це дізналося якомога більше людей за межами української громади, тому сьогодні тут присутні і Daily News, і Fashion Week...

В Українському музеї, напевне, ще ніколи не збиралася водночас так багато вродливих, модних і цікавих жінок, як минулої неділі. Власне, чому мода – це царица переважно жінок, тоді, як найвідоміші світові дизайнери переважно чоловіки? І взагалі, жінки хочуть виглядати модними для себе чи все ж таки задля чоловіків? Це вже теми, які обговорюва-

З колекції Каті Пшеченко

лися в «другій частині» дійства – кулуарно, за лаштунками і з шампанським.

«Певне, що жінки хочуть вибратися модно насамперед, щоб задовольнити власні амбіції й «помалюватися» одна поперед одною, хоч разом з тим часто намагаються це приховати», – каже Софія Зелик й їй нелегко заперечити, бо вона також мисткиня й знає мистецтво на зовсім іншому чуттєвому рівні.

«Мене турбує інше, – усміхається Оксана Тритяк, вбрана, як завжди, стильно й за останнім писком моди. – Ці модельки й моделі, які ми бачили сьогодні, – чудові! Але як дотягнутися до сучасних модних стандартів нам, невеличким на зріст жінкам! Чоловіки на це, напевне, вже звернули б увагу...»

«Я взагалі готував би на такі «Fashion Show» для чоловіків особливі запрошення – без краваток», – чує голос Богдана Курчака, не помічаного досі в таких «світських тусовках», й, будучи переконаною, що мовлено це іронічно, про всяк випадок уточнює: «Жартуєте?» «Та ні! – усміхається він. – Якщо в нашому такому напруженому нью-йоркському житті випадає нагода насолодитися естетикою, красою, тим більше українською естетикою, українською красою, то цим просто гріх не скористатися...»

Дійство «Moda.Ukrainian Style» стало завершальним акордом прекрасної успішної виставки декоративного та прикладного мистецтва «Out of Tradition: Contemporary Decorative and Applied Art», яка відкрилася в Українському музеї 28 квітня нинішнього року й триватиме лише до 6 жовтня.

Катерина Боруш
Спеціально
для «Нової газети»

ЗА ГОРНЯТКОМ КАВИ

САД НЕТАНУЧИХ
СКУЛЬПТУР

Про співрозмовницю:
Оксана Караванська – українська дизайнерка одягу, яка постійно входить до трійки найкращих кутюр'є України. Народилася у Львові. Після закінчення Львівської академії мистецтв у 1996 році на конкурсі *Alta-Moda* в Києві її колекцію помітив і відзначив П'єр Карден. У 1998 році заснувала власну компанію «Оксана Караванська» й перший в Україні Театр моди, який успішно гастролював світом. У 1999 році дебютувала в Українському тижні моди *Pret-a-porter* з колекцією *Vade tecum* й з того часу – постійна учасниця модних показів як в Києві, Львові, так і Парижі, Мілані, Нью-Йорку. Під брендом «Оксана Караванська» випускається жіночий одяг та аксесуари до нього. Має власні ательє та бутики у Львові, Києві, Одесі, а також інтернет-крамницю на сайті www.oksanakaravanska.ua

– Пані Караванська, свою нову весняно-літню колекцію-2014, яку минулої неділі побачив український Нью-Йорк, Ви назвали поетичною фразою Ліни Костенко «Сад нетанучих скульптур». У чому її особливість?

– «Сад нетанучих скульптур» – це симбіоз традиційного *pret-a-porter* та *haute couture*. Основна ідея – одяг, настільки самодостатній та неординарний, що може існувати поза модними віяннями й часом, його можна й варто передавати в спадок, донькам, внучкам... Колекція дуже жіночна й «повітряна» – завдяки використанню мережок ручної роботи та так званого фріволіте.

– Вас називають дизайнеркою, в творчості якої завжди присутній український стиль, колорит, елемент? У чому ця «українськість» полягає?

– Це тому, що я – українка, вихована на традиціях нашої культури, яка є невід'ємною частиною європейської. І моя «українськість» полягає саме в тому, що, роблячи сучасний продукт, я намагаюсь тим, що було створе-

не в Україні: чи то вишивка, чи то пісні, чи то мистецькі твори. Однак етнографічних мотивів у прямому сенсі в моїй творчості ніколи не було, але «цитати» були, і то один раз, коли я робила колекцію для Євробачення. Все, що використовую, – це ті техніки, які перейшли до нас від прабабусь та прадідусів, але вже в своєму трактуванні. Власне, Нью-Йорк мав нагоду бачити це у щойно представленій колекції «Сад нетанучих скульптур».

– Правда, що в 2010 році Ви навіть представляли колекцію, інспіровану історі-

єю УПА, й показ відбувся у Львівському трамвайному депо, стилізованому під повстанську кріівку?

– Так, це правда. Як на мене, ця тема в Україні набула надто запалізованого звучання. Мені хотілося підкреслити, що весь цей період у нашій історії був дуже трагічним, незалежно від того, хто з якого боку воював. Власне, трагічно-романтичні історії молодих людей, котрі поклали своє життя за Україну, й надихнули мене створити саме таку колекцію.

– Пригадую, як років шість-сім тому ми з Вами сиділи в одній нью-йоркській кав'ярні, Ви тримали в руках дещо дивну, як на мій тодішній

погляд, за формою й дизайном дамської сумочки й переконували, що за саме такими сумками близьке майбутнє. Й буквально наступного року саме такі сумки заповнили всі модні бутики світу. За великим рахунком, дизайнер – це ясновидець, «пророк». А якщо «прогноз» не справджується, що тоді відбувається з колекцією, в яку вкладено стільки часу, праці, фантазії, надій? Вам знайома така ситуація?

– У тому всьому, що ви описали, й полягає різниця між добрим дизайнером і просто кравцем, навіть якщо він дуже вправний. А взагалі-то, сумки – це моя найважливіша фішка. Влітку вони створюють основний акцент для жінки: якщо у тебе дуже модна сумка, ти – зірка. А взимку доповнюють образ.

– Хто в дизайнерському світі вважається законодавцем світової моди сьогодні? Париж, Лондон, Мілан, Нью-Йорк..?

– Мені здається, що Європа в будь-якому разі залишається лідером модних ідей, тому що в неї дуже глибокі історичні традиції і якісна школа. Але вітер змін, який приносить мода, отримує швидше відлуння саме в Америці, завдяки духу інновацій та відкритості цього світу. З іншого боку, дякуючи нам усім, сьогодні є українська мода. Вона вже є в європейських стандартах, європейських журналах, американських бутиках. І тим людям, які сьогодні приходять у моду, набагато простіше, тому що вона вже заявила про себе. Ми були просто дизайнерами, вони ж вже є дизайнерами українськими!

– Колись наймоднішим містом України був Львів, а тепер?

– Звичайно ж, я як корінна львів'янка не можу не сказати, що наймодніше місто в Україні є таки Львів!

– Сучасні українські модниці надають перевагу вітчизняним дизайнерам чи світовим брендам?

– Вони діляться на два «табори». Одні полюбують світові бренди й відверто (інколи навіть занадто) їх демонструють. Інші – люблять виділитись і показувати свою індивідуальність та неординарність, саме вони й є нашими клієнтами.

– Мода потребує насамперед смаку, але й грошей також. Чи можна бути небагатим, але модним і стильним?

– Мода потребує «нюху» та інтуїції, сьогодні модно бути стильним. Бо стиль – це спосіб розповісти про себе без слів.

– Ви відкрили нещодавно, якщо не помиляюся, першою серед своїх колег власну лінію парфумів ОК. Як би Ви описали аромат цього авторського парфуму?

– Це не лінія, а лишень лімітований випуск парфумів під маркою «Оксана Караванська-ОК». Аромат легкий та свіжий, з тонкими фруктовими та хвойними нотками. Кажуть, достатній для того, щоб мати ще одну приємність насолоджуватися життям...

Розмову провела Катерина Кіндрась

На знімках: колекція Оксани Караванської «Сад нетанучих скульптур: весна-літо 2014», представлена дизайнеркою на показі мод в Українському музеї 29 вересня в Нью-Йорку

УКРАЇНА ЗБЛИЗЬКА

– Іди, поклади дівчинці цукерку, – каже чоловік своєму синові, хлопчикові років чотирьох-п'яти, з вигорілим чубчиком. Хлопчик вагається, а, може, не розуміє, кому й чому він має віддавати свою цукерку.

– Я тобі ще куплю, – підбадьорує його батько й той непевно робить кілька кроків вперед, а потім швиденько підбігає до дівчинки, кладе крадькома біля неї цукерку й так само швиденько повертається назад, чекаючи від батька чи то похвали, чи то обіцяних лакіток.

Маленька худенька дівчинка з колосками, притисненими до грудей, стоїть на п'єдесталі-жорнах, дивиться на цей світ своїми дорослими очима й мовчить – за всіх тих мільйонів своїх ровесників, менших і старших, яким не судилося вижити. Скільки разів ми бачили її на фотокартках, а зрозуміли, що вона – не просто пам'ятник жертвам Голодомору, а пам'ятник дітям-жертвам Голодомору, тільки тоді, коли самі побували біля неї й зазирнули в її бронзові очі. Люди кладуть біля дівчинки цукерки, печиво, іграшки і ставлять свічки. В серпневий спекотний день, коли ми відвідали пам'ятник дівчинці з далекого 33-го, було тихо й майже безлюдно.

Підходимо до меморіалу, проминаючи Алею «чорних дошок» та калиновий гай. Стежка переходить у сходи, які ведуть донизу. Й якби не янголи по боках і трагічні чорні мармурові плити, можна було б подумати, що ці сходи ведуть у підземку-метро. Насправді ж вони ведуть до музею жертв голодоморів в Україні, який знаходиться під меморіалом – Свічкою пам'яті.

Довкола фотокартки, схожі на ті, що їх любили колись в українських селах заправляти у рамки під скло й вішати на стіну, – жінки, запнуті квітчастими хустками, молоді вродливі дівчата у вишиванках, вусаті чоловіки... Якщо підійти ближче й торкнутися чорної стіни, на якій вони розвішені, то вона розступиться й за нею відкриється інша реальність. Є в тому, що музей жертв голодоморів підземний, свій сенс – ви потрапляєте немов у загробний світ, де на вас чекають душі замучених штучним голодом українців і українок.

Темна кругла зала, вздовж якої промені світла вихоплюють порожні вози, плуги, ре-

манент, різні предмети домашнього вжитку українського селянства 1920-1930-х років, зібрані у селах, що постраждали від Голодомору. По периметру на вишитих рушниках лежать Чорні книги або Книги пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років – найповніший мартиролог, що містить інформацію про майже мільйон осіб, померлих від голоду в ті страхітливі часи.

Підходимо до Книги пам'яті Вінницької області, звідки родом наш дідो й батько. Район за районом, село за селом. Імена, дати – дати, імена... Дати всі однакові -1932-1933 роки. Шукаємо Іллінецький район, село Красненьке – рідне село нашого вже покійного діда й батька. «Лабунський Степан, Лабунський Іван, Лабунська Фотина, Лабунська Килина, Лабунський Павло...» – 9 імен з прізвищем Лабунські поспіль. Один за одним. Читати всі не має сил. Ми тремтимо, немов уражені електричним струмом, й раптом починаємо голосити. Боже, це ж наш вимордуваний рід, наші найрідніші й найближчі! Господи!.. І фізично відчуваємо чийсь доторк до нашого ества. Лабунський Степан,

пам'ять...

Працівниці музею підозріло дивляться в наш бік. Чого це вони голосять, за ким побиваються? А ми знову й знову припадаємо заплаканими очима до Книги пам'яті й знову й знову читаємо: Лабунський Степан, Лабунський Іван, Лабунська Фотина, Лабунська Килина, Лабунський Павло...

Меморіал пам'яті жертв голодоморів в Україні було зведено протягом 2008 року і відкрито 22 листопада 2008 року, в День пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років.

Комплекс збудовано за проектом Народного художника України Анатолія Гайдамаки та архітектора Юрія Ковальова. Одним з останніх своїх указів на посаді Президента України Віктор Ющенко 18 лютого 2010 року надав меморіалу статусу національного.

У меморіалі безперервно демонструється відеоінсталяція, яка мовою документів, фотографій та кінокадрів розповідає про причини, характер та наслідки Голодомору. Експозицію змонтовано таким чином, що вона дає можливість гостям музею відчути атмосферу Голодомору 30-х

Бронзова дівчинка на п'єдесталі-жорнах – не просто пам'ятник жертвам Голодомору, а пам'ятник дітям-жертвам Голодомору

ПАМ'ЯТЬ КРОВІ

«Лабунський Степан, Лабунський Іван, Лабунська Фотина, Лабунська Килина, Лабунський Павло...» – 9 імен з прізвищем Лабунські у Книзі пам'яті

Лабунський Іван, Лабунська Фотина, Лабунська Килина, Лабунський Павло... Сльози душуть нас і не дають можливості навіть помолитися. Так діє пам'ять крові, генетична

років, а хаотично розміщені предмети вжитку відтворюють атмосферу колективізації. При вході до Зали пам'яті та на виході з неї – фотографії першої третини ХХ століття, що

зафіксували життя покоління, якому судилося пережити Голодомор. Як згадка про «замордовану генерацію», при виході із Зали пам'яті розміщені негативи світлин...

Трохи оговтавшись від стресу, озирнаємося довкола й помічаємо, що окрім нас і працівниць меморіалу, в ньому нікого більше немає. «Це в часи Ющенка тут майже кожного дня були делегації з усієї України, черга стояла на весь парк. А тепер рідко хто навідується. Оце сьогодні ви другі», – каже немолода вже жіночка, яка працює в меморіалі.

Ясна річ, що янучарам меморіали жертвам Голодомору ні до чого. Деякі з них самі вбивали людей в страхітливі 90-ті, відвойовуючи місце під сонцем на руїнах скалоного Союзу. А тому життя людське, а тим більше «каких-то хахлов із деревні» для них нічого не варте. Але ж є ми, українці, рідні яких лежать у братських могилах і волають до нас з потойбіччя: «Пам'ятайте!» Везімо до цього меморіалу наших дітей і онуків. Аби знали, аби пам'ятали, аби розповіли світові про цю трагедію, яка незагойною раною ятрить і ятрить наші душі.

**Катерина
Кіндрась-Лабунська,
Валентин Лабунський
Нью-Йорк – Київ –
Нью-Йорк**

У ГРОМАДІ

Так виглядатиме вашингтонський пам'ятник жертвам Голодомору-геноциду 1932-1933 років

НЕ ОСКВЕРНИТИ ПАМ'ЯТЬ

На чий кошти споруджується пам'ятник жертвам Голодомору-геноциду у Вашингтоні?

Українська громада активно готується до 80-ліття вшанування жертв Голодомору-геноциду 1932-1933 років. Однією з головних жалобних акцій стане відкриття в середині листопада у столичному Вашингтоні пам'ятника мільйонам невинно замордованих штучним голодом українців, спорудження якого було ініційовано за президентства Віктора Ющенка й основні обов'язки щодо фінансування взяла на себе Українська держава. Й Україна дала свій перший внесок – 4 мільйони гривень. Ці кошти виділили з тим, щоб відразу підписати контракт із місцевою архітектурною фірмою й просувати його на різних слуханнях в американських федеральних агентствах.

У жовтні 2006 року Конгрес США дозволив українському уряду спорудити меморіал для вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років на федеральній землі округу Колумбія. У вересні минулого року Національна комісія з планування столиці США затвердила остаточний план розвитку меморіалу. Комплекс розташований у самому центрі американської столиці – недалеко від залізничного вокзалу Union Station, на перетині Масачусетс-авеню і вулиці Ф. Він матиме вигляд бронзової стіни, на якій зображено пшеницю.

Навесні цього року міністр закордонних справ України Леонід Кожара на засіданні Верховної Ради повідомив, що міністерство закордонних справ ініціює виділення 20 млн. гривень (2,5 млн. доларів) в 2013 році на відкриття пам'ятника жертвам Голодомору у Вашингтоні й на початку серпня було оприлюднено рішення Кабінету міністрів про виділення з бюджету України необхідної суми.

Однак нещодавно в ефірі радіо «Свобода» народний депутат від Партії регіонів, позаштатний радник президента Януковича Ганна Герман раптом заявила, що гроші на зведення пам'ятника жертвам Голодомору-геноциду у Вашингтоні дав одіозний український олігарх Дмитро Фірташ.

«Пан Фірташ був такий ласкавий і виділив ці кошти тоді, коли існувала загроза, що буде зрив цього будівництва. Бо якщо б до червня не почали будівництво, то уряд США забрав би ділянку і ми не говорили б сьогодні про виділення коштів урядом», – сказала Герман. За її словами, нині мова може йти ще й про створення у Вашингтоні українського історико-культурного центру. «Оскільки зараз уряд виділив ще кошти на цю справу, то ми зможемо мати у Вашингтоні цілий український історико-культурний центр. Можливо, вдасться купити будинок, буде пам'ятник жертвам Голодомору й буде музей у цьому будинку...», – сказала А.Герман.

Отака історія. З'являються великі сумніви в чистоті й святості цієї справи, якщо пам'ятник постане на вкрадені в народу криваві гроші Фірташа. Чи такої пам'яті хотіли б замучені голодом 10 мільйонів українців? Чи такої пам'яті хочуть нащадки тих українських селян, які чесно жили й трудилися на цій землі, аж доки їх не вбив кістлявою рукою голоду кривавий тиран Сталін та його кліка? Думається, що запитання ці риторичні. Наш тижневик намагався кілька днів поспіль додзвонитися до Михайла Савківа, співголови Українсько-американського комітету спорудження пам'ятника жертвам Голодомору у Вашингтоні, в надії дістати коментар стосовно ситуації з пам'ятником. Але, на жаль, телефон пана Савківа не відповідав. У найближчих числах «Нова газета» повернеться до цієї теми.

Вл.інф.

ПЕРШИЙ ДЗВІНОК

14 вересня в школі українознавства Об'єднання українців Америки «Самопоміч» у Нью-Йорку розпочався 64-й навчальний рік

Після урочистої Святої Літургії в Українській католицькій церкві Святого Юра урочистості продовжилися в спортивній залі Академії Св. Юра.

Привітальні промови з нагоди початку нового навчального року виголосили директор школи Іван Макар та адміністратор Наталія Дума.

На завершення церемонії, за традицією, пролунав «перший дзвінок», сповістивши про початок нового 2013-2014-го навчального року.

Цього року до школи зараховано приблизно 200 учнів – від дошкілля до 12-го класу. Під омофором 83-го відділу Союзу українок Америки для дітей від 3-х до 5-ти років діє «Світличка». До управи школи

на 2013-2014 навчальний рік входять: Іван Макар – директор, Талія Даниш та Христина Васильків – заступники з академічних питань, Наталія Дума – адміністратор. Вчителі початкових класів: Наталія Гуга (дошкілля), Уляна Ганущак (1-й клас), Оля Кіт-Вовк (2-й), Наталія Єзерська (3-й), Світлана Грабовська (4-й), Вікторія Слободян (5-й), Ганна Тупиця (6-й), Галина Галичанівська (7-й); вчителі старших класів (8-12-ті): Оля Матвішин (українська мова), Валентина Глушак (історія), Настя Антонів (література), Сергій Шокало (географія), Михайло Барабаш (культура). Релігію викладають сестри Юля Брониська і Віра Юлик, співом провадить Еля Романишин, бібліотекою завідує Зоряна Винар. Школа українознавства працює при постійній духовній опіці всечесніших отців церкви Св. Юра та фінансовій підтримці Тоба-

риства «Самопоміч» у Нью-Йорку.

Разом з традиційною навчальною програмою вчительський колектив та батьківський комітет влаштовують культурно-мистецькі й розважальні імпрези та беруть участь у громадських акціях. Цьогорічний календар життя школи доволі насичений. Він містить такі події: 2-го листопада відбудеться карнавал, 23-го листопада – відзначення 80-ї річниці Голодомору-геноциду, 14-го грудня – Різдвяний концерт, 8-го березня наступного року – свято з нагоди 200-ліття від народження Тараса Шевченка, 20-го квітня – Гагілки.

Детальніша інформація на шкільному веб сайті: www.ukrainianschoolnyc.org.

Ксенія Ференцевич,
референт преси школи
українознавства ОУА
«Самопоміч»
Нью-Йорк

14 вересня в школі українознавства ОУА «Самопоміч» розпочався новий навчальний рік

УКРАЇНЬСЬКА НІЧ НА СТАДІОНІ METS

26 вересня сотні українців прийшли на Met's Citifield, щоб стати частиною велелюдного дійства «Ukrainian Heritage Night at Mets Citifield», яке проводиться вже вдруге.

Головні організатори – Нью-Йоркський та Йонкерський відділи Українського Конгресового Комітету Америки (УККА) використали прекрасну нагоду показати тисячам американців різних етнічних груп-уболівальників спортивних команд New York Mets та Milwaukee Brewers, які того

вечора змагалися між собою, красу та багатство української традиційної культури.

Перед початком матчу українці були запрошені на центр поля, де мали можливість показати свою пісенно-хореографічну майстерність та неповторність української музики. Виступили танцювальний ансамбль «Трембіта» з Йонкерсу під художнім керівництвом Орlando й Лариси Паган, скрипалька-віртуоз Інесса Тимочко-Декайло, тріо братів Добрянських.

Традиційної нагороди Mets – «Відзнаки Духу» (Spirit Award) – за плідну культурно-

освітню та гуманітарну діяльність удостоїлися Український Конгресовий Комітет Америки, президентом якого є Тамара Олексій, а також Ліза Донован, вчителька академії Святого Юра, Андрій Добрянський, віце-президент Нью-Йоркського відділу УККА, Світлана Хмурковська-Фей, директор школи українознавства та дитячого культурного центру «Барвінок-1» у Йонкерсі, Оксана Кіцок-Кулинич, голова «U.S. Holodomor Education Committee».

Прес-служба УККА

Вечір української культури на Met's Citifield – 2013

**Це найкраще місце для
збереження ваших
ощадностей!**

Інтернет: www.sumafcu.org

Золота осінь!

Чудова нагода завітати до нас.

Нові Сертифікати (CD)*: на 2 років – 1.40%; 5 років – 2.15%

Ціни на нерухомість поки-що низькі. І наші відсотки також! Криза минає.
Купуйте нерухомість тепер, бо коли ціни зростуть, заробите на різниці!

При 20% першому внеску (Для вперше купуючих житло перший внесок становить 10%):

Незмінні ставки: на 10 років – 3.00%;
20 років – 3.75%; 30 років – 4.25%

Плаваючі ставки: на 30 років з періодом 3 роки – 2.625%;
5 років – 2.875%; 7 років – 3.375%

*Ставки виражають річний дохід у відсотках і можуть бути змінені без попередження

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936
E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг' Велі

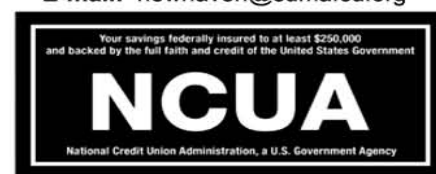
16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335
E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246
E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677
E-mail: newhaven@sumafcu.org

**SELF RELIANCE (NJ)
FEDERAL CREDIT UNION**

**САМОПОМІЧ (Н.Дж.)
Федеральна Кредитна Співка**

PRINCIPAL OFFICE
851 ALLWOOD ROAD
Clifton, NJ 07012
(973) 471-0700

BOTANY VILLAGE OFFICE
237 DAYTON AVE.
CLIFTON, NJ 07011
(973) 772-0620

Toll Free:
1-888-BANK UKE
www.bankuke.com

Business Loans from 4.50% APR*
Car Loans from 0.99% APR*
Second Mortgage Fixed from 3.00% APR*
up to \$150,000 No closing costs
Please contact our loan department
973-471-0700, ext. 17 or 20
* Rates are effective May 20, 2013 and are subject to change without notice.

**Світова Федерація Українських
Жіночих Організацій**

запрошує українську громаду на

ВЕЛИЧАВИЙ БЕНКЕТ

з нагоди відзначення

65-ліття СФУЖО

та

50-ліття журналу "Українка в світі"

Головний доповідач - Ірина Луценко
Народний депутат України і член Комітету з питань
"Прав людини, національних меншин і
міжнародних відносин"

Бенкет відбудеться в неділю 20-го жовтня 2013 р.
о годині 3:00 по полудні
в залі УНО за адресою:
145 Evans Avenue, Etobicoke

Квитки по \$75.00 можна замовити і придбати
в канцелярії СФУЖО

за адресою
2118A Bloor St. W., Suite 205, Toronto ON M6S 1M8
телефон: (416) 546-2491

Дзеркало

АЩО ЖИТТЯ?

А що життя? Переплетіння слів,
Навіяних омріяною втіхою.
То влітку так мені ночами тихими
Вчорашній цвіт в квартиру залетів.
А що життя? Переплетіння сну
З щоденною буденністю у справах
У спокої ночей холодна кава
А вечір вже на осінь повернув.
А що життя? Переплетіння душ,
То почуттів тоненьке павутиння.
Схилилось небо до землі покірно,
У душу заглянув осінній дощ...
Поліна Стіже

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

Давним-давно, ще до того, як з'явилися перші люди на Землі, жили два божества: Точапа – Бог Щастя і Гокомата – Бог Нещастя. У Точапи була донька Пу-кег-ег, яка, вірив батько, колись обов'язково стане матір'ю всього живого на планеті. Гокомата ж намагався всіляко цьому перешкодити й одного дня наслав на Землю повінь. Рятуючись, Бог Щастя зрубав велике дерево, зробив з нього човен, посадив у нього свою доньку, й так вона врятувалася. Через деякий час вода почала спадати й з-під її глибин визирнули вершечки гір. Вода «втікала» з такою несамоовитою швидкістю, що один з потоків прорізав гігантську розщелину – Великий Каньйон. Коли ж повінь відступила остаточно, зійшло сонце, нагріло землю й незабаром Пу-кег-ег народила сина та доньку, а вже від них пішли всі племена й народи планети. І першими були гавасупаї, нащадки яких живуть біля Гранд-каньйону й сьогодні...

Так, казково, розпочалася наша перша подорож одним з найбільших каньйонів планети – Великим Колорадським або Grand Canyon, що на північному заході штату Аризона, на плато Колорадо, в середній течії однойменної ріки. Його довжина – 446 км, глибина – до 1600 метрів, ширина на рівні поверхні плато – 8-25 км, поблизу дна – менше 1 км (на окремих ділянках – до 120 м). У межах каньйону річка Колорадо тече зі швидкістю до 25 кілометрів на годину. Поверхня плато, яке прорізує каньйон, розташована на висоті від 1525 до 2745 метрів над рівнем моря.

Великий каньйон відносно молодий – йому трохи більше мільйона років. Оскільки утворений він у товщі вапняків, піщаників та сланців, рельєф його доволі своєрідний – переважно «вежі» та «бастіони». Територія навколо Гранд-каньйону стала національним пам'ятником 11 січня 1908 року і оголошена національним парком 19 лютого 1919-го, а згодом ЮНЕСКО оголосило його об'єктом Світової спадщини.

Гранд-каньйон, включаючи велику систему суміжних каньйонів, не є ані найбільшим, ані найглибшим у світі, проте цінуються, перш за все, своїм гармонійним поєднанням розміру, глибини й багатобарвних веж оголених гірських порід, які даються докембрійським періо-

дом, тобто утворилися понад 4 мільярди років тому.

І якщо про Гранд-каньйон ми знаємо все чи майже все, то про його сусіда каньйон Антилопи (Antelope Canyon), що за 240 кілометрів від Великого Колорадського на півночі Аризони, багато менше.

Насправді існує два каньйони Антилопи – нижній і верхній. Верхній індіани називають «Місцем, де вода пробігає крізь скелі», нижній – «Спіральні арки скелі». Обидва представляють гігантські природні щілини в піщаних скелях, утворені вітром й водою в пісковикі червоного кольору. Під час злив, раз на кілька років, каньйони, які пересихають, повністю затоплюються водою, яка потім повільно стікаючи, ретельно забирає з собою піщинки, залишаючи на скелях

Гранд каньйон – найзнаменитіший каньйон планети

ВІД АНТИЛОПИ ДО ЛЮЦИФЕРА

Наша довідка: Каньйон (від іспанського cañon – глибока ущелина) – ерозійна форма рельєфу, глибока долина між кручами, зазвичай вимита річкою. Більшість каньйонів утворюються в результаті річкової ерозії гірського плато через посушливий клімат або водопроникність піщаних та вапнянистих порід, що поглинають вологу й зменшують плоскісний стік схилами.

Америка – країна каньйонів. Найвідоміші з них – Гранд-каньйон, каньйон Антилопи (штат Аризона), Брайс-каньйон (штат Юта), Чорний каньйон (штат Колорадо) та багато інших.

Каньйони США вважаються також важливими археологічними пам'ятками й, як правило, входять до складу національних парків країни.

Каньйон Антилопи (штат Аризона)

рівні прекрасні лінії, гідні пензля найкращого художника.

Свою «тваринну» назву вони здобули завдяки рудувато-червоному відтінку стін, що нагадують шкіру антилопи. Але зачаровують ці дива природи не стільки назвою, скільки «внутрішнім світінням». І насамперед фотохудожників усього сві-

ту, які мріють зробити тут бодай кілька епохальних знімків у миттєвості, коли скелі освічуються прекрасним магнічним світлом, схожим на світільник Творця. Найкращий час для відвідин – березень-квітень, жовтень-листопад. У цей час сонячне проміння проникає до самого дна, й каньйон виглядає так, ніби

всередині темного палацу горить яскраве світло, спеціально «змодельоване» талановитим дизайнером під спеціальним кутом падіння.

Тутешні індіанські легенди розповідають, що раніше сонце світило не над усією землею й декому доводилося жити в суцільному морку. Отож люди й

звірі постійно зіштовхувалися один з одним: ведмідь спотикався об барсука, койот несподівано врізався в кролика, вовк наступав на хвіст лисиці... Зрештою, всі стомилися від такого життя й зібралися на раду та вирішили, що потрібно десь роздобути більше світла. Першим полетів на пошуки канюк, але сонце спалило його розкішне пір'я на голові, коли він намагався вихопити проміння. Так само постраждав опосум, позбувшись хутра на своєму довгому хвості. Й лише павук, майстерно вгледівши сонячне проміння у свою сітку-павутинку, притягнув його на темний бік Землі й освітив усі довколишні гори. Люди ж, помітивши, як світло з'являється з-за горизонту й розходить довкола променями, подібними до павутиння, вклякли на коліна й почали молитися.

З тих пір й до сьогодні індіани племені наваго вірять, що духи предків живуть серед хмар на вершинах гір, а гавасупаї вважають піки каньйону місцем, де все земне очищається перед переходом у вищий духовний світ.

Легенда про Золотий каньйон Адамса, який охороняють індіанські духи, переказується з уст в уста вже більше трьох століть. І всі ці роки тривають пошуки втраченого золота.

У вересні 1864 року у східній частині Аризони солдати знайшли двох непритомних чоловіків, що вмирили від голоду й спраги. Два тижні блукали вони пустелею, переходячи від індіанців. Один з чоловіків на ім'я Адамс розповів армійському хірургу історію про Золотий каньйон апачів й як «речовий доказ» показав золотий злиток. За його словами, на привалі біля ріки Гіла до них підійшов молодий індіанець на прізвище Криве

Брайс-каньйон (штат Юта)

Чорний каньйон (штат Колорадо)

Каньйон Де Шеї (штат Аризона)

Наскальні малюнки в Національному парку «Петрогліфи» (штат Нью-Мексико)

Вухо й запропонував показати місце, де знаходиться Золотий каньйон апачів, якщо вони допоможуть йому дістатися Мексики, звідки його силоміць забрали ті самі апачі.

20 серпня 1864 року Адамс та інші золотошукачі, осіб двадцять, вирушили в дорогу й, натрапивши на золотоносні жили, почали добувати золото. Потім одна група з п'яти осіб пішла за поповненням провіанту, але назад не повернулася. Через вісім днів Адамс і Девідсон знайшли їх мертвими, точніше вбитими, а, повернувшись у розпачі до табору, побачили, що від нього лишилося тільки згарище. Апачі вбили всіх золотошукачів й спалили їхні намети.

Девідсон невдовзі помер, а Адамс повернувся до Нью-Мексико й до кінця свого життя намагався знайти загублений Золотий каньйон.

Червона пустеля, в якій назавжди залишилось більшість персонажів свого часу дуже популярного фільму «Золото Маккенні» – це і є Canyon de Chelly – каньйон де Шеї. Саме тут, в краю індіанців племені наваго, відбувалася головна частина зйомок цього фільму. Національний парк «Каньйон Де Шеї» знаходиться на північному сході штату Аризона й включає в себе три каньйони: де Шеї (de Chelly), дель Муерто (del Muerto) й Монументальний (Monument).

Територія парку охоплює площу 339 кв. кілометрів й повністю розташована на землях резервації народу наваго, які стверджують, що назва Chelly – походить від спотвореного іспанськими індіанського слова Tsuyu й означає «кам'яна долина». Іспанське ж «де чеї» пізніше почали вимовляти на французький манер – «де шеї». Власне, каньйон Де Шеї – це великий лабіринт, утворений ріками в червоному пісковику. Стіни розщелин сягають тут висоти 300 метрів й виглядають неправдоподібно гладенькими, але заштриховані мінеральними осадами, що стікає по скельній породі, немов смола, й називається «пустельним лаком».

Біля підніжжя висячих скель у багатьох місцях утворено глибокі ніші, які несуть сліди давньої цивілізації анасазі. Каньйон має древню історію – руїни індіанської цивілізації, датовані VIII-XIII століттями. Першими мешканцями, які побудували в тутешніх скелях та нішах свої багатопверхові оселі, були індіани племені анасазі. Наваго прийшли сюди лише у XVIII столітті. Одна з головних окрас і гордість каньйона – фортеця наваго, кам'яна вежа, яка в 1863 році три місяці стримувала атаки іспанських колонізаторів, які так і не зуміли колонізувати волелюбних наваго. Вони залишаються найповновладнішими господарями на цих землях до сьогодні – доступ в каньйон обмежений, туристи можуть його відвідувати лише в супроводі екскурсовода з племені наваго.

Нашадки тих гордих індіанців впевнені, що Великий дух, пригнічений зухвалістю Люцифера й надміром зла на планеті, зібрав на цій землі всіх грішників й перетворив їх на каміння. Так розповідають вони, вдивляючись у фігури Брайс-каньйону, що на південному заході штату Юта, – фігури, які більше нагадують музей скульптурно-природних див під відкритим небом. Своїм іменем каньйон зобов'язаний мормону Ебенезеру Брайсу, який заклавав тут в 1875 році перше поселення білошкірих переселенців.

Якщо Гранд-каньйон захоплює своєю величчю, то Брайс – витонченістю форм скельних фігур, які називаються гуду. Місцями вони сягають висоти 70 метрів й «гуртуються» в цілі «колонати». Річкова долина Брайс-каньйону утворилася 15 мільйонів років тому вздовж тектонічного розлому. Ерозія зруйнувала товщу гірських порід і з часом високі тонкі гострокутні кам'яні стовпи заповнили схили обриву, а дно поросло сосняком. Індіани, які населяли ці землі, назвали їх по-своєму – «Золотисті скелі, що стоять, подібно до людей, в нішах, які нагадують вази».

Американський геолог Кларенс Датон, який працював у цій місцині в 1875-1877-х роках, склав геологічну карту, якою користуються й до сьогодні. 60 мільйонів років тому тут панувало море, 25 мільйонів літ тому – пустеля, подібна до сьогоденної. Якщо темпи ерозії збережуться, то через 5 мільйонів років каньйон зникне з лиця землі.

Утім, американські каньйони бувають не лише червоними, а й... чорними. Чорний каньйон Ганнісона (Black Canyon of the Gunnison) – національний парк у штаті Колорадо, розташований у Скелястих горах на двох берегах ріки Ганнісон, основної лівої притоки ріки Колорадо. Особливість його в тому, що він настільки вузький (мінімальна ширина – 12 метрів), що більше нагадує тріщину в землі, ніж ріку, затиснуту в скелі. Вузький настільки, що сюди світло не пробивається і стінки каньйону постійно потопують у темряві, утворюючи моторошний тунель. Тому каньйон називають Чорним, хоч насправді він червонувато-темно-сірий.

Перший опис Чорного каньйона було складено в 1835 році експедицією Джона Ганнісона, який досліджував можливості для прокладення залізниці в цих краях. Дослідник кілька разів в'їздив у каньйон на коні й навіть зробив припущення, що його дном можна прокласти залізницю. Однак та експедиція так і не дійшла до кінця «чорного тунелю» каньйону – повернувшись південніше, вона зникла в пустельній безвісті.

Віковічні скелі ховають у собі дивовижні історії й таємниці, просякнуті духом тисячоліть. Не одне покоління археологів намагалося зрозуміти й роз-

шифрувати світ людей, які залишили після себе наскельні автографи у петрогліфах – зображеннях, висічених на камені. На околиці міста Альбукерке в штаті Нью-Мексико є навіть цілий національний заповідник «Петрогліфи», який складається з трьох каньйонів – Пієдрас Маркадас, Бока Негра та Ринкондада.

Чомусь найбільше тих вікових історій пов'язано з кінми. Тому, напевне, й не дивно, що в американських каньйонах так часто зустрічаються «кінські» назви. Наприклад, в Аризоні, зигзаг, де ріка Колорадо утворює підкову, називається Horseshoe Bend, тобто «Зигзаг підкови». А про «Голову мертвого коня» (Dead Horse Point), що в Юті, ходить багато легенд. Одна з них оповідає, що ковбої, які хотіли вибрати собі найкращих коней, для витривалості загнали табун мустангів на вузький перешийок високо в гори, між скелями, на висоту 670 метрів над рікою Колорадо. Ті коні загинули від спеки й спраги, не маючи можливості спуститися до ріки, що виділялася в долині. Більше тисячі коней... Цю печальну історію розповідають на сцені театру під відкритим небом, розміщеного тут же, в каньйоні. Називається вона «Спадщина Техасу» й вже багато років поспіль йде в природньому амфітеатрі, де декораціями служать скелі величчю каньйону та вічне зоряне небо...

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський**

Збираєтесь вирушити в подорож? Зверніться до Лесі Козіцької з подорожньої агенції Dunwoodie Travel Bureau – і вона полагоди всі ваші проблеми з квитками, готелями, відвідинами знаменитих місць США та нашої планети.

Адреса:

125 Corporate Blvd, Suite 300,
Yonkers, NY 10701

Телефони:

**(914) 969-4200
(800) 550-4334**

E-mail:

alesia@dunwoodietravel.com

Життя без подорожей неймовірно нудне й нецікаве. Але вирушати в дорогу навмання не варто – побутові й дорожні проблеми можуть зіпсувати всю вашу відпустку. Краще зверніться по допомогу до туристичної агенції New Tours, яка полагоди всі проблеми і зробить вашу поїздку незабутньою. Тисячі маршрутів в Америці та світі.

Телефон для довідок:

(718) 934-7644

або зайти на сайт:

www.newtours.us

СПОРТ

5 жовтня 2013 року в московському спорткомплексі «Олімпійський» відбудеться бій століття – на ринг вийдуть наш улавлений суперчемпіон Володимир Кличко та його російський суперник Олександр Поветкін. Ще на літній пресконференції наш боксер зізнався, що дуже радий, що поєдинок з Олександром Поветкіним нарешті відбудеться. «У нас з Поветкіним вже тривала історія, у нас була можливість зустрітися раніше. Тепер наш поєдинок відбудеться. Віталій проводив бій у Москві минулого року і в мене з'явилася мрія – класно було б теж провести тут поєдинок. Тепер вона близька до здійснення. Цей бій привертає увагу в усьому світі. Трансляція вестиметься на більш ніж 150 країн. Олександр Поветкін – олімпійський чемпіон, він не програв жодного бою. Цей поєдинок буде дуже інтригуючим і цікавим. Я впевнений, що квитки в спорткомплекс «Олімпійський» давно розпродано. Приїдуть мої вболівальники з Німеччини, США та України. Я впевнений, що Олександр зробить у цьому поєдинку все можливе, щоб перемогти. У нього достатньо досвіду і видно величезне бажання. Бачу по його відмінній формі, що підготовка до бою була успішною. Бажаю удачі Олександру», – підкреслив Володимир Кличко.

У свою чергу Поветкін також зізнався, що з нетерпінням чекає бою з чемпіоном світу в суперважкій вазі за версіями IBF, WBA, WBO, IBO і журналу «The Ring Magazine» Володимиром Кличком і вважає свого опонента найсильнішим боксером світу на сьогоднішній день.

Так само Олександр розповів про свою підготовку. «Мені приємно, що відбудеться цей бій, приємно битися з найсильнішим на сьогоднішній день боксером світу. Підготовка пройшла відмінно, бігали, стрибали. Все нормально», – сказав він.

Організатори цього бою, російські олігархи, виклали для його проведення рекордну в історії таких поєдинків суму – 23 мільйона доларів! 17 з них, незалежно від результату бою, отримає Володимир Кличко. Коли журналісти запитали в нього, як він ставиться до такого гонорару, Володя відповів: «Моє ім'я й репутація значно дорожчі, ніж усі гроші в світі. Коли я почув про гонорар за бій з Поветкіним, то спершу не

повірю в це. Я був здивований, можна навіть сказати, шокований. Не думав, що росіяни запропонують аж так багато. Але гроші для мене нічого не варті. Коли я виходжу на ринг, то намагаюся продемонструвати свої кращі якості, і не має значення, про які гроші йдеться», сказав Володимир Кличко в інтерв'ю німецькому виданню Welt am Sonntag.

У переддень бою в Москві не бракує прогнозів стосовно його результату. Екс-чемпіон світу в першій напівсередній вазі Андрій Котельник впевнений, що «російський вітязь», як називають у Росії Олександра Поветкіна, до 5 жовтня буде готовий до того, що Володя нокаутує його. Проте, каже він, теоретичні шанси в боксі має кожен. «Але Кличко значно сильніший. У нього

Учасники бою століття – В.Кличко та О.Поветкін. Чекати залишилося недовго. 5 жовтня, Москва, спорткомплекс «Олімпійський»

БІЙ СТОЛІТТЯ: УКРАЇНЦІ ВІРЯТЬ У КЛИЧКА!

Володимир Кличко та Олександр Поветкін під час своїх переможних боїв

більший досвід, особливо боїв з сильними суперниками. Та й щодо класу боксерів. Що тут порівнювати? Це те саме, якщо б нині грала «Барселона» з «Карпатами», – пояснив А.Котельник. Андрій не сумнівається: Кличко-молодший переможе достроково – або нокаутом або технічним нокаутом. «Далі сьомого раунду бій не дійде», – резюмував Котельник.

Відомий британський суперважковаговик Дерек Чісора також віддає перевагу нашому боксеру. За його словами, поєдинок завершиться орієнтовно у п'ятому раунді переконливою перемогою Володимира Кличка.

«Гадаю, що в Поветкіна будуть проблеми з джебом Володимира, і його буде побито й нокаутувано десь в п'ятому раунді», – сказав Чісора.

Колишній чемпіон світу за версією IBF в першій важкій вазі також британець Глен Маккрорі, котрий нині працює боксерським оглядачем на телеканалі Sky, вважає, що перемога над росіянином Олександром Поветкіним дозволить Володимирі Кличку «сцементувати» свою велич.

«Перемога Кличка та ще й у Москві допоможе Володимирі сцементувати його велич і довести, що він може робити свою роботу й за межами України чи Німеччини, коли все буде на боці опонента, але я здивуюсь, якщо він завершить кар'єру після цього бою. Мені здається, що Володимир не вважає Поветкіна достатньо серйозним тестом і захоче ще побити одного-двох претендентів перед тим, як піти, – таких, наприклад, як Деонтей Вайлдер, Сет Мітчел чи Тайсон

Фьюрі», – заявив Маккрорі в своєму коментарі на телеканалі Sky.

Перевагу Олександру Поветкіну в своїх прогнозах віддають хіба що російські фахівці, деякі з яких переповнені шовіністичною жовчю й викрикують гасла на кшталт «Росія й цього разу задавить Україну». Втім, серйозні спеціалісти до такого рівня не опускаються. Так, колишній чемпіон світу у суперважкій вазі Руслан Чагаєв, коментуючи бій в «Олімпійському», віддає перевагу Володимирі Кличку. «Шанси – 65 на 35 на користь Володимира», – каже він. – У нього значно більше досвіду, він сильніший, володіє сильним ударом, більш технічний, ніж Поветкін. Окрім того, Кличко знає, що таке боксувати на великих аренах, а цей досвід, повірте мені, незамінний. Боксер, який ніколи не виходив на такі ринги, почувши лави-

ну свисту й галасу, тушується й розгублюється. Єдина перевага в Поветкіна – рідні стіни. Але й з України приїде величезна армія вболівальників Кличка. Хоч жодні вболівальники вплинути на результат такого бою не зможуть. Все вирішуватимуть самі боксери. Як мовиться, ринг квадратний, і на ньому немає нікого, окрім самих боксерів та рефері».

Перевагу Кличку віддає й колишній абсолютний чемпіон світу в двох вагових категоріях Евандер Голифілд (США). «Кличко, – сказав він, – високий, швидкий і довгорукий боксер. Перемогти його такому бійцю як Поветкін буде вкрай важко. Втім, інтрига перед боєм зберігається. Всім надзвичайно цікаво, як складеться бій. Але вже тепер скажу, якщо Поветкін переможе Кличка, для нього це стане величезним досягненням, а для Кличка перемога над Поветкіним буде рядовою».

Бій століття, як вже давно охрестили поєдинок Кличка з Поветкіним журналісти, судитиме знаний для обох рефері. Це пуерториканець Луїс Пабон, який судив поєдинки як за участю Кличка (проти Джозефа Чінгангу та Жана-Марка Мормека), так і за участю Поветкіна (проти Марка Гука). Суддями поза рингом будуть американці Тед Гімза й Глен Фельман та бельгієць Філіп Вербеке. Вестиме ж бій століття уславлений конференсьє Майкл Баффер.

2 жовтня Володимир Кличко та Олександр Поветкін провели показові тренування та поспілкувалися з пресою. 4 жовтня відбудеться офіційна церемонія зважування боксерів. Ну, а 5 жовтня відбудеться сам бій століття. Тримаймо кулаки за нашого Володю і вірмо в його перемогу!

Владислав Браницький,
спортивний оглядач
«Нової газети»

ДОПОМОЖІТЬ ВРЯТУВАТИ ДІТЕЙ!

Брати, 4-х літній Арсен та 2-х літній Іван Малеші, – життєрадісні хлопчики, які роблять свої перші життєві кроки. Лікарі встановили їм обидвом страшний діагноз: мукополісахаридоз 2 типу, або синдром Гантера. Це дуже рідкісне генетичне порушення, через яке організм не може самостійно виводити токсини, через що людина починає деградувати фізично й розумово. Як наслідок, вже сьогодні кмітливий Арсен не може вимовити й слова. Як лікувати його, в Україні не знають. Але позбавитися від цієї патології можна за кордоном, де брати Малеші мають шанс на життя. Та лікування настільки дороге, що рідні не уявляють, де можна взяти стільки коштів. Для них має значення кожна копійка!

У відчаї батьки Іван та Оксана Малеші звертаються до небайдужих по допомогу. Даймо цим діткам, які ще навіть не здогадуються про страшний діагноз, шанс вижити, й Бог віддячить нам за наше милосердя й доброту!

Просимо усіх небайдужих перераховувати благодійні кошти на рахунок 11117-3 в Кредитівці СУМА (Йонкерс) на «Arsen & Ivan Malesh Fund» за адресою:

**SUMA (Yonkers) FCU
125 Corporate Blvd
Yonkers, NY 10701**

**ЯК ВСТУПИТИ
ДО ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ**

**12 жовтня, в суботу,
о 1-й годині по полудні в Нью-Йорку
за адресою: 136 Друга Авеню, 2 поверх
відбудеться семінар для учнів середніх шкіл
та їхніх батьків на тему:
«Як вступити на вищі студії в США».**

**Підтеми включатимуть
характеристики вступних іспитів,
рейтинг вищих шкіл
(університетів і коледжів), академічні
вимоги, а також можливості допомоги
у фінансуванні вищих студій.
Викладачами будуть
україномовні фахівці.**

**Семінар влаштовує
Фундація Українського Вільного
Університету.**

*“Music at
the Institute”*

*Memorial Concert
In Honor of our Esteemed Past President
Jaroslav Kryshchalsky*

Saturday, October 5, 2013 at 8pm

Solomiya Ivakhiv, violin · Oleh Kaskiv, violin

Emilie-Anne Gendron, violin · Mario Gotoh, violin

Borys Deviatov, viola · Michael Haas, cello

Ryan Kamm, double bass · Mykola Suk, piano

**DONATIONS ARE WELCOME IN MEMORY OF JAROSLAV KRYSHCHALSKY
TO THE PRYSTAY MUSIC FUND WHICH SUPPORTS AND PROMOTES UKRAINIAN CHAMBER MUSIC**

**Free admission
Reception to follow**

**Space is limited. RSVP by September 25
mail@ukrainianinstitute.org or 212-288-8660**

*“Music at the Institute” is sponsored by the
Ukrainian Institute of America, 2 E 79th Street, New York, NY 10075*

**АДВОКАТ
СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ**

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

**33 West 19 Street, New York, NY, 115-10 Queens Blvd., Forest Hills, NY
Тел.: 646 - 619 - 1123, 718 - 785 - 0472**

**УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA**

Заснований 1992

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працедавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дублікату вигравшу у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шости років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз

- Довіреності та заяви
- Апостиль
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

*За інформацією відносно робочих годин
або для призначення Вашого візиту
просимо дзвонити за номером (212) 387-8683*

**98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net**

“Нова газета” -

український громадсько-політичний тижневик.
Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку
Видавець і головний редактор -
Валентин Лабунський
Власний кореспондент у США -
Катерина Кіндрас
Власний кореспондент в Україні - **Василь Туглук**
Дизайн - **Ukrainian Media Group, Inc.**

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:

718-275-2503, 917-324-0359

Відповідальність за зміст рекламних матеріалів
та оголошень несуть рекламодавці.

Адреса редакції:

64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374

Електронна адреса: **vlabunsky2002@yahoo.com**

Інтернет сторінка: **WWW.NOVAGAZETA.INFO**

“Nova gazeta” - the Ukrainian weekly
Established October 2008 in New York.
Publisher and editor-in-chief -
Valentyn Labunsky
Correspondent in USA -
Kateryna Kindras
Correspondent in Ukraine -
Vasyl Tuhluk
Design - **Ukrainian Media Group, Inc.**

The publisher may not have the same standpoints
with the author of a printed material.
Authors of printed materials are fully responsible
for the content of their commercial Ads
Editorial Office:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Advertising Department: **Tel.: 917-324-0359**
E-mail: **vlabunsky2002@yahoo.com**
Website: **WWW.NOVAGAZETA.INFO**
Ціна договірної

Користайте тепер -
ціни на нерухомостях низькі,
а відсотки та умови на мортгеджах вигідні!

Звертайтеся до Кредитівки Самопоміч Нью Йорк

3.45%*

незмінний відсоток -
15-ти річний термін

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

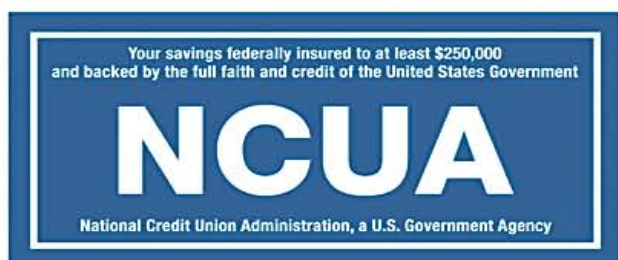
Головне бюро: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org

Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

Вигідно росташовані філії:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636 ❖ **UNIONDALE:** 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097 ❖ **ASTORIA:** 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458 ❖ **LINDENHURST:** 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

*Потрібно 20% завдатку; 1-4 родинний дім для вжитку домовласника; без нараховування точок (no points); нема штрафу за передчасне сплатення позички; 180 місяців до сплати; \$1,000 позичка коштує \$7.12. Відсотки на позичках можуть змінитись в будь-який час без попереднього повідомлення.

